Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

29

JOI, 16 IULIE 1970, ANUL IV

(147)

PELÉ
DUMITRACHE
RIVERA
11

Mingea e rotundă, iar tainele ei nenumărate!

Foto: GHEORGHE CUCU

ÎN ȘEDINȚA PLENARĂ A RECENTEI SESIUNI A MARII ADUNĂRI NAȚIONALE AU CONTINUAT LUCRĂRILE CELEI DE A VI-A LEGISLATURI, ÎNCEPUTE ÎN LUNA MARTIE A.C.

DEPUTAȚII AU LUAT ÎN DISCUȚIE DOCUMENTE DE O DEOSEBITĂ IMPORTANȚĂ PENTRU DEZVOLTAREA PE MAI DEPARTE A ECONOMIEI NAȚIONALE A ȚĂRII NOASTRE. ELE SE ÎNSCRIU ÎN ANSAMBLUL MĂSURILOR CU PRIVIRE LA PERFECȚIONAREA CONDUCERII ȘI PLANIFICĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE, LA CREȘTEREA EFICIENȚEI ACTIVITĂȚII ECONOMICE, STABILITE DE CONFERINȚA NAȚIONALĂ ȘI CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI.

UNELE DIN ACESTE DOCUMENTE AU FOST SUPUSE DEZBATERII PUBLICE, UN MARE NUMĂR DE OAMENI AI MUNCII ADUCÎNDU-ȘI CONTRIBUȚIA LA ÎMBUNĂTĂȚIREA ȘI DEFINITIVAREA LOR. DEZBATEREA PUBLICĂ A DOCUMENTELOR DE BAZĂ A SESIUNII MARII ADUNĂRI NAȚIONALE, ESTE ÎNCĂ O DOVADĂ A CARACTERULUI LARG DEMOCRATIC AL ORÎNDUIRII NOASTRE, O EXPRESIE A SPIRITULUI DEMOCRATISMULUI SOCIALIST CARE CARACTERIZEAZĂ ÎNTREAGA VIAȚĂ POLITICĂ ȘI SOCIALĂ A ȚĂRII.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Dragă redacție,

A venit vacanța mare și eu îmi petrec multe ceasuri împreună cu prietenul meu, Silviu M. În general avem aceleași gusturi și aceleași păreri cînd discutăm despre cărți, despre filme. Doar într-un singur punct nu ne înțelegem și anume cînd vine vorba despre sport. Mie îmi place să fac sport, dar Silviu mă ironizează, zicînd că asta e pierdere de vreme. Cîteodată ajungem chiar să ne certăm din această cauză».

MATEI IULIAN
Cl. a VII-a , jud. Cluj

Ce anotimp minunat mai e și vacanța asta! Dacă aș fi eu în locul meteorologului șef n-aș împărți anul în cele patru anotimpuri, ci aș simplifica totul, punînd în calendarul copiilor un singur anotimp: VACANȚA! Despre cîte nu se poate discuta în vacanță! Cîte lucruri frumoase nu se pot face în vacanță! Poți merge cu prietenii la un film captivant, sau poți discuta captivant despre cel mai bun fotbalist din lume. Poți să citești o carte pe nerăsuflate și poți să te întrebi în voie (fără să te mai anunțe clopoțelul că începe ora de geometrie) care e cel mai vesel om din lume, ori cel mai gras, ori cel mai slab? Poți face sport... Ei, da, sport! dar dacă prietenului tău nu-i place că facă sport, atunci ce te faci? Greu de spus. Cauți argumente și-ncerci să-l convingi că dreptatea e de partea ta. Degeaba însă. Degeaba stai tu la bucătărie, și-i explici că principiul «**o minte sănătoasă, într-un corp sănătos**» e mai vechi și mai bun decît spusele bunicii «**vai, să nu-și rupă băiatul piciorul**». Degeaba! Silviu M. tot nu te va crede. Sau nu va avea curajul să te creadă. Mai bine ia-l cu tine o dată pe stadion să simtă mirosul înțepător de gazon strivit sub talpa ghetei de fotbal și fiorul «pe viu», ci nu pe micul ecran, al unui meci cu cei de pe strada vecină, ori cu echipa «Șepcile albastre» din celălalt cartier. Fă-l să simtă catifeaua de răcoare a apei dintr-un bazin de înot, sau dintr-un rîu, și-atunci, dragă Iulian, prietenul tău Silviu te va crede mai mult decît pe cuvînt. Te va crede mai mult pentru că, după cîteva ore de mișcare în aer liber, sub lumina generoasă a soarelui de vară sau după, în aparență, foarte simpla gimnastică de dimineață (care intră obligatoriu în programul... cosmonauților), Silviu va gusta cu mai multă poftă și filmul, și cartea întreruptă pentru un scurt răstimp la jumătate, și, de ce să n-o recunoaștem, chiar și meniul pregătit de mama pentru masa de prînz va fi mult mai gustos ca de obicei. Pentru că principiul « **mens sana in corpore sano**» este și el mult mai consistent atunci cînd îl aplicăm în practică.

VARA pionierească

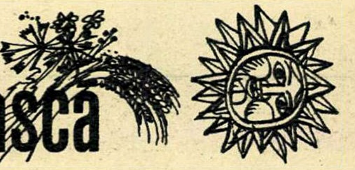

CARTURI PRAHOVENE LA... START!

Ploiești. Treizeci și nouă de concurenți de la cercurile de carturi ale caselor pionierilor din Ploiești, Cîmpina, Sinaia, Băicoi și Mizil sînt aliniați la start pentru a se întrece într-o pasionantă luptă pentru cucerirea titlului de «Campion județean — carting 1970».

Traseul lung de 1100 metri are obstacole și curbe care solicită multă atenție și stăpînire a «artei volanului». Tot timpul, numerosul public aplaudă cu însuflețire frumoasa evoluție a concurenților.

De remarcat este faptul că în cele două ore de întrecere nu s-a semnalat nici un caz de abandon.

Cîștigători au fost desemnați pionierii: Narcis Stoica, Cîmpina: Cristian Chițu. Cîmpina; Gheorghe Popa, Cîmpina; Tudor Stoicescu, Cîmpina; — la categoria 68 cm³ și Adrian Dinu, Ploiești; Vasile Stoica, Ploiești; Liviu Mircescu, Băicoi la categoria 50 cm³.

În zilele care vin, cîștigătorii încep antrenamente în vederea participării la faza finală — concursul pionieresc de carturi de la Brașov. Le dorim mult succes!

prof. IOAN PASCARIU

Atenţiune! Start! ▲

▲

Premianții se prezintă în turul de onoare.

Narcis Stoica, campion județean la categoria 68 cm³, copleșit de emoții, felicitări, premii...

▼

500 DE Km PE BICICLETE

Timp de 8 zile, cei mai buni cicliști din județele Argeș, Buzău, Dîmbovița, Dolj, Ilfov, Ialomița, Prahova, Teleorman, Vîlcea și Municipiul București au participat la turul ciclist «Floarea prieteniei» care s-a desfășurat pe o distanță de 500 km.

După palpitante întreceri care au avut loc între echipe pe tot parcursul traseului, victoria a revenit echipajului «Viitorul» din Curtea de Argeș.

La strîngerea spicelor

Cu cîtva timp în urmă, combinele au intrat pentru prima dată în lanuri și au anunțat: start, la recoltat! De atunci, zi de zi, mecanizatorii, cooperatorii au început strînsul roadelor bogate ale lanurilor. Cum treceau combinele, în urma lor, se lăsa liniștea pe miriști. Dar nu pentru mult timp, căci veneau pionierii. Numai în județul Teleorman, sute și sute de școlari, din comunele Vităneşti, Plopii-Slăvitești, Smîrdioasa, Salcia și alte localități, au ieșit la strînsul spicelor, adăugînd în felul acesta alte kilograme de boabe la belșugul de rod din hambare.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI

În momentul cînd pagina de față pleca la tipar, la redacție a sosit o telegramă prin care căpitanii Echipajelor «Temerarii» *și* «Șoimii», *de la liceul Mihail Kogălniceanu din Vaslui, ne spun că au pornit în Expediție spre Munții Apuseni.*

În aceeași zi echipajul «Șoimii Carpaților» *ne anunța că:* «Am învins înălțimile Ceahlăului și, prin impunătoarele Chei ale Bicazului am ajuns la Suhard și Lacul Roșu».

Succes! le spunem noi și cît mai la înălțime!

Micii sportivi... mari

Negreşit, fiecare dintre voi, dragi copii, are o personalitate, fiecare dintre voi reţine atenţia prin ceva anume, şi care este numai şi numai al vostru. Puţini sînt însă aceia care să vă privească cu un ochi atît de iscoditor ca... antrenorul, ca profesorul vostru de sport.

Voi sînteţi plăpînzi, iar el vă vede puternici. Voi vă temeţi, iar el vă ştie curajoşi. Voi sînteţi obosiţi, iar el se pare că nu vă crede. Zilele, lunile, anii trec şi «previziunile» antrenorului se adeveresc. S-a întîmplat o minune? Poate, dar cîte o fărîmă în fiecare zi. Acum, degetele nu mai caută zadarnic mingea, ci o prind cu siguranţă. Braţele nu mai sînt firave, ci despică apa cu forţă şi graţie. Racheta respinge mingea, chiar şi atunci cînd nimeni nu se aşteaptă. Talentul, dîrzenia, perseverenţa au învins, ca întotdeauna!

Iată, în pagina de faţă, am surprins pe stadionul Dinamo din Capitală, cîteva imagini. Aici, ca de altfel pe atîtea zeci de stadioane din ţară, zilnic, sute de copii selecţionaţi în «pepiniera» clubului «Dinamo», se pregătesc să devină, da, nu-i greu de ghicit, oameni sănătoşi, puternici, **sportivi**. Şi chiar dacă nu toţi devin renumiţi, important este faptul că toţi **practică sportul.** Aţi auzit, desigur, de Beatrice Huştiu, Gheorghe Fazekaş, campioni juniori la patinaj. Poate că aţi citit şi despre Anca Groza, Anca Mihăiescu şi Nicolae Tudor, campioni juniori la înot. Toţi aceştia, şi încă mulţi alţii au păşit prima dată pe stadion cînd aveau aproape ... 6 ani! Se-nţelege, au venit însoţiţi de părinţi. Dar cîţi alţi copii mai mari nu vin în fiecare toamnă singuri, dar foarte hotărîţi, la concursul de selecţie? Privirea aceea iscoditoare, antrenorul despre care vorbeam la început, ştie să descopere şi să îndrume pe fiecare aşa cum trebuie. Şi încă un «mic» amănunt: nu uită niciodată să se intereseze despre fiecare cît de perseverent este şi la carte. Pentru că, el ştie bine că numai aşa veţi putea reprezenta cu cinste pe terenul de sport culorile clubului, şi, de ce nu, culorile patriei.

Elena MĂNESCU

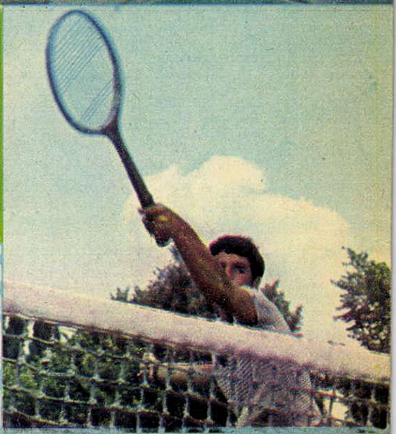

În «luptă» cu buruienile.

VARA pionierească

SOARELE NU SE MAI ÎNDURĂ SĂ APUNĂ

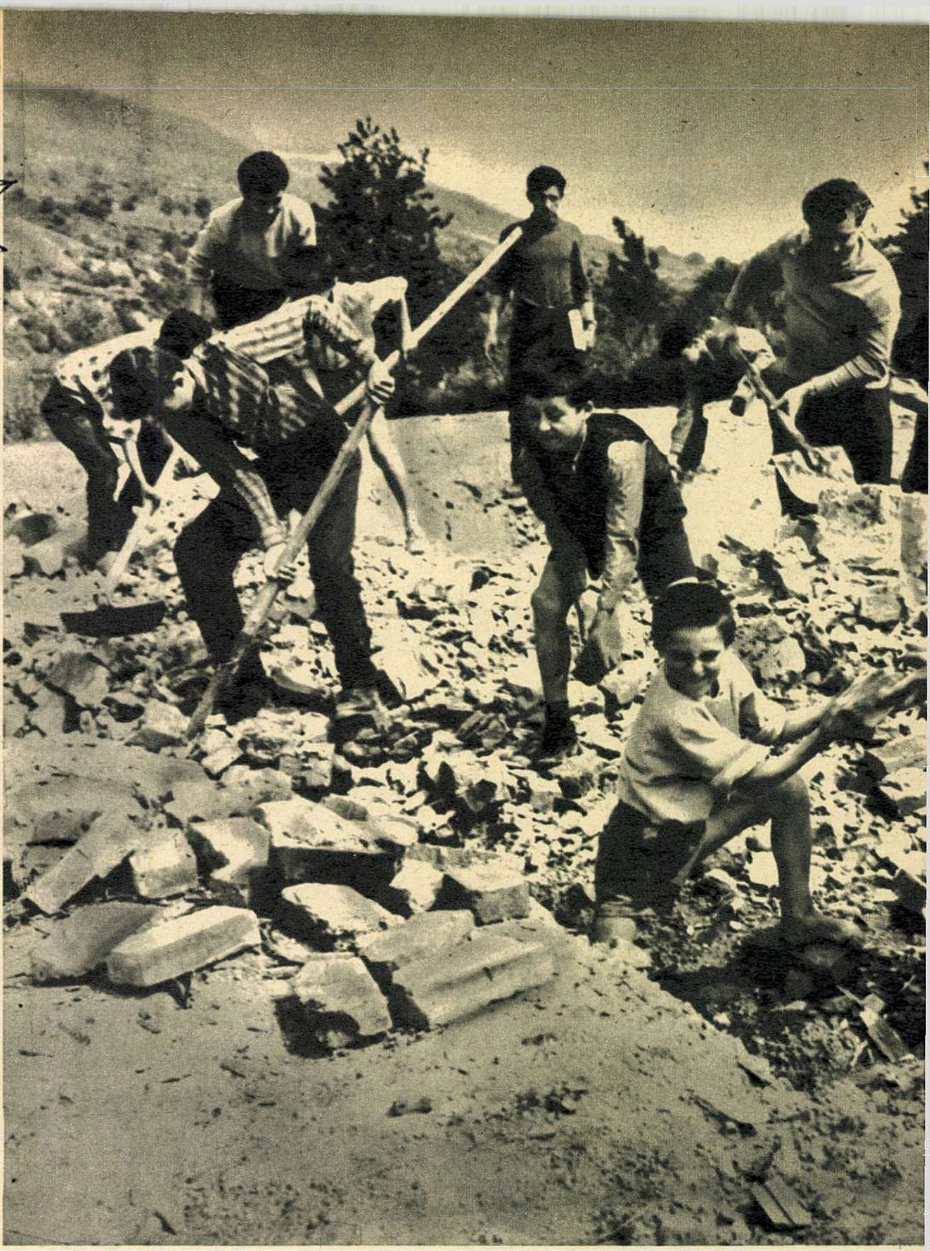

E adevărat: soarele nu se mai îndură să apună! Poate și pentru că îi place să privească.

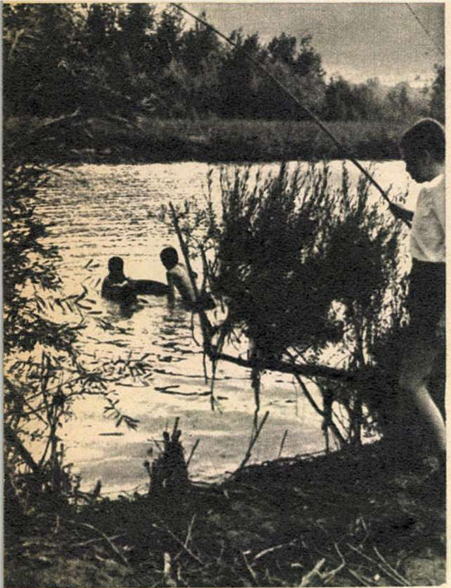

Înotători și pescari sau... un prilej de sfadă!

Domeniul liniștei.

Un nume repetat cu înfrigurare în urmă cu cîteva săptămîni. Un nume alăturat celor mai impresionante imagini pe dramaticul film al calamităților naturale abătute asupra țării. Un nume rostit de obicei cu rezonanță de legendă, un minunat colț de Moldovă — **Vrancea.**

Vă aduceți aminte?

Era sfîrșit de mai. Pe unele locuri, între Gura Caliței și Lacul lui Baban, șoseaua era deplasată cu cîte 10 metri. Copacii smulși din rădăcină. Pe alocuri se căscau deschideri negre către adîncul pămîntului. La Gura Caliței, **ANGHEL PUPĂZĂ** și **ALEXANDRU BEZEA** își priveau neputinciosi casele care se strîngeau, se aplecau, se opinteau purtate de pămîntul mișcător. Casa lui **ION SAVAITAN** aluneca spre apa Rîmnei. De acolo, din drumul principal, pornea o uliță cu casele lui **ION ȚANDĂRĂ, NECULAI ȘERBĂNOIU, MARIN BURLACU** și alții. Azi nu mai există. Pe locurile acelea au venit alte pămînturi cu verdeață, cu copaci.

Lacul lui Baban! Școala cu corpul cel nou de clădire era tăiată în două de o crăpătură uriașă. Sus, pe acoperiș, un profesor strîngea țiglele. Alții salvau materialul de laborator, băncile. Clădirea Consiliului popular era nouă. Crăpăturile mari, din pereți, prevesteau că nu va mai fi inaugurată... Pămîntul se frămînta, se mișca. La Lacul lui Baban se mișcau drumurile, casele, grădinile, totul.

Au trecut zilele... Pămîntul Vrancei și-a domolit mișcările. S-a așezat statornic așa cum l-au știut stăpînii acestor locuri. Apele s-au retras în matca lor și curg molcom la vale. Oamenii au început să-și ridice alte case, mai frumoase. Își lucrează ogoarele, culeg roadele. Viața a intrat în ritmul obișnuit. Dar copiii, copiii ce fac? Copiii sînt în vacanță. O vacanță ceva mai deosebită în această vară, care înseamnă joacă, voie bună, odihnă, dar și muncă.

Să-i vedeți numai! Sînt tot neastîmpărați cum le e felul, dar pentru că cei mari sînt ocupați cu treburi mai grele, ei au dat fuga în grădini, la I.A.S. Cotesti, și pentru că se copseseră căpșunele, în cîteva zile. o sută de școlari au cules aproape trei mii de kilograme! Cînd a vrut să ne vorbească despre cei mai harnici, inginerul **ION ȚIGĂNUȘ** numai ce a început: **LENCUȚA GAZDAC, COSTEL MIAUTĂ** și **VICTORIȚA GIURCAN** și **TITI LEMNARU** și **COSTEL TACHE** și...

S-au copt vișinile? Copiii au invadat iar cu voioșia lor livezile. I-am întîlnit, pe toți, cu cercei roșii. **COSTICĂ CHIOREANU, AURELIA BOCU, STĂNICA ȚANDĂRĂ, DORIN BEZEA, RADU ȚANDĂRĂ** și mulți alții, pionieri din satul Lacul lui Baban sînt bucuroși că alături de profesori și părinți au ajutat la recuperarea materialelor de construcție din clădirea școlii care s-a prăbușit. Se întreceau unul pe altul povestind despre cum a fost la ei și mai ales despre cum vor fi clasele în care vor intra la toamnă. Apoi, ca o răsplată pentru hărnicia lor am aflat despre pregătirile pe care le fac pentru a pleca în tabere. La Homorod sînt acum 200 de pionieri din județ. Alții sînt plecați în excursii prin nordul Moldovei, la Sibiu, la Pitești, pe litoral...

Treceam pe ulița mare din Ciușlea, cînd ne-a tăiat calea o fetiță. Ducea un braț cu reviste «Cutezătorii». Cum te cheamă? am întrebat-o încercînd un dialog.

ctivitatea noastră.

— Poştaşul Vacanţa! ne-a răspuns ea şi a luat-o la fugă. Trebuie să duc revistele, mă aşteaptă copiii.

Bravo, copii! **MOŞ COSTACHE**, poştaşul satului a mai scăpat de alergătură. Se bucură şi dînsul de vacanţă.

Mai departe, la Gurcănoaie, pe malul apei, o larmă de nespus. Pe un braţ al Siretului, drept ca un bazin, înotau **AUREL ENACHE, PINTILIE MATEI. EUGEN PRUTEANU** şi **TUDOREL MATEI**. Făceau antrenament. Ei ca ei, nu li se auzea gura, dar galeria... ce larmă mai făcea! De ce? Aici se va desfăşura în curînd concursul **«DELFIN '70»**. Şi vor veni forţe nu glumă, de la Suraia, Bilieşti, Doaga, toţi înotători de pe malul Siretului. Vă puteţi imagina ce concurs o să fie!

Ne întorceam spre sat cînd, de sus, de pe firul apei, au apărut cîţiva copii cu undiţele — pescarii! Şi ei ca şi ceilalţi se retrăgeau spre case. E adevărat, ziua era pe sfîrşite, şi soarele trebuia să scapete. Dar soarele nu se mai îndura parcă să apună. Avea şi de ce: cum să te înduri să închei o asemenea zi de vară, o zi de vară pionierească!

LIDIA NOVAC

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

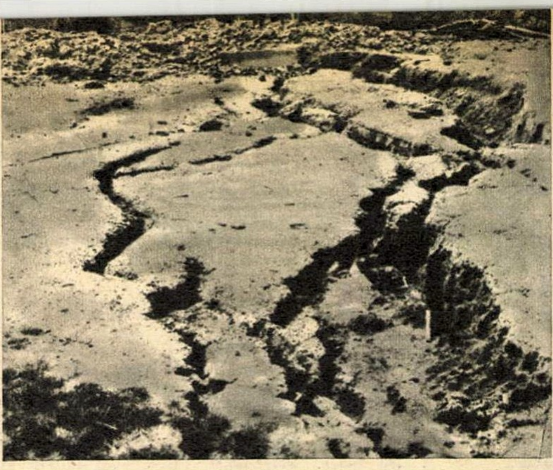

... S-au deschis adîncuri negre către inima pămîntului.

Noi, în grădina şcolii, pe care alunecările de pămînt au distrus-o.

Moment în afara concursului.

Moş Costache predă ştafeta

Sanda Pascu — «poştaşul» vacanţei — în exerciţiul funcţiunii.

ÎNTRE NOI, REPORTERII

de OCTAV PANCU-IAŞI

Ştiţi ce definiţie a dat cineva reporterului? V-o spun eu dacă n-o ştiţi: **«Reporterul este acela care se află întotdeauna acolo unde am fi dorit să fim noi, pentru ca să ne povestească ceea ce numai el poate vedea, dar care trebuie să fie adevărul nostru, al tuturor!»** *Nu eram mult mai mare decît voi, iubiţi foarte tineri confraţi, cînd am memorat această definiţie şi nu întîmplător mi-o reamintesc acum cîteva din corespondenţele voastre, care aşa cum cred că veţi constata voi înşivă, sînt pătrunse de adevărul exprimat de această definiţie.*

Iată mai întîi relatarea colegului **Dumitru Sălceanu** *din comuna Braniştea, judeţul Galaţi. Subiect de strictă actualitate şi de maxim interes, stil concis, fără amănunte de prisos. Scriindu-ne, Dumitru parcă ar fi vrut să ne spună din capul locului: «doresc să-mi citiţi rîndurile pe nerăsuflate, vreau ca ele să vă reţină întreaga atenţie!»:*

«Furia apelor a trecut. Urmele, în comuna noastră sînt grele, dar oamenii privesc înainte cu încredere. De fapt, au şi început să-şi construiască viitorul. Lucrăm toţi: oameni vîrstnici şi copii. A sosit în comună un inginer. A trasat 45 de parcele la cîte 500 mp fiecare pentru case noi. 16 au şi început să se înalţe. Toate vor fi mai frumoase, mai solide, mai moderne. Ceva ce nu ştiţi: construind cu planurile în faţă, oamenii spun acum «hol» în loc de «intrare» şi «balcon» în loc de «tindă». Vom uita curînd urgia. Ne-a ajutat partidul, ne-a ajutat toată ţara s-o uităm. Dimineaţa, răsărind, soarele ne găseşte pe toţi la muncă». *(Şi adaug eu: probabil seara, apunînd, soarele îl găseşte pe Dumitru scriind cronica reconstrucţiei comunei sale!).*

Din alt colţ de ţară — din oraşul Blaj — alt ucenic în ale reportajului, **Sandu Brădeanu,** *clasa a VIII-a, scrie atent şi el ca subiectul corespondenţei să atingă un grad maxim de interes, ca tonul folosit să fie direct, pătrunzător, apelînd la comparaţii şi la metafore fără ostentaţie şi, mai ales, fără să ţină comunicarea în loc, făcînd-o să-şi piardă ritmul, să lîncezească:*

«Reconstrucţie şi construcţie sînt azi în oraşul nostru cuvinte-fapte, trăiesc în fiecare dintre noi. Tîrnava înfuriată a lăsat noroi şi distrugere. Oamenii alungă ridurile de pe obrazul oraşului, îl fac mai proaspăt şi mai frumos. Ştim munci şi noi, pionierii şi şcolarii. Şi ştim munci bine.

Eu cred că în Blajul nostru iubit sînt mii de fete şi băieţi care ajută ca în oraş, nu peste mult timp, cine ar veni din altă parte şi ar întreba: pe aici s-a revărsat Tîrnava? să nu-i vină să creadă ce prăpăd a fost...»

Am o rugăminte, prieteni. Recitiţi definiţia dată reporterului şi citată de mine la începutul acestor rînduri. Pe urmă, gîndiţi-vă că aţi fi membrii unui juriu care ar judeca dacă Dumitru Sălceanu şi Sandu Brădeanu merită să se numere printre cei ce se află întotdeauna acolo unde am fi dorit să fim noi, povestindu-ne cu vorbele lor un adevăr al nostru, al tuturor. Eu cred că n-aţi ezita o singură clipă să afirmaţi: merită! Cu prisosinţă.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: După două zile de drum pe cărările munților, cînd mai aveau puțin pînă să ajungă la destinație, expediționarii observă împrejur cîteva lucruri ciudate care-i determină să fie mai prevăzători. Mergînd înaintea echipajului, Ionuț și Nic văd că niște străini le-au luat-o înainte cu cercetările în zona «Lacrimilor Dochiei». Întorși printre colegi, propun ca peste noapte să rămînă în pădure pentru a-i putea observa pe aceștia. Dar nu pot să-și pună planul în aplicare, deoarece unul dintre străinii care și-au dat seama în mod misterios de prezența lor, le iese în întîmpinare.

3

SCENARIU: C. DIACONU / DESENE: PUIU MANU

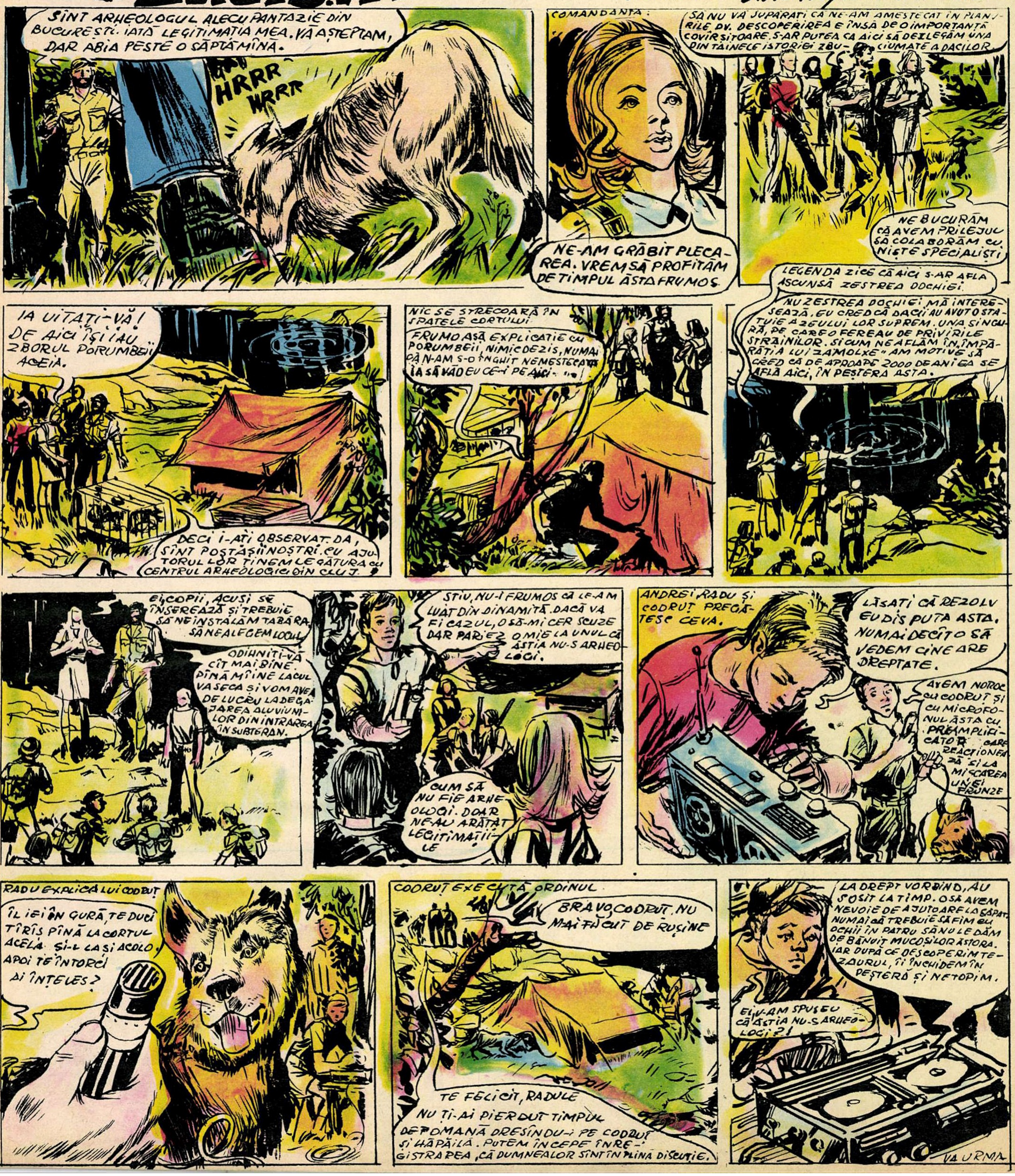
SÎNT ARHEOLOGUL ALECU PANTAZIE DIN BUCUREȘTI. IATĂ LEGITIMAȚIA MEA. VĂ AȘTEPTAM, DAR ABIA PESTE O SĂPTĂMÎNĂ.
HRRR HRRR
COMANDANTA:
NE-AM GRĂBIT PLECAREA. VREM SĂ PROFITĂM DE TIMPUL ĂSTA FRUMOS.
SĂ NU VĂ SUPĂRAȚI CĂ NE-AM AMESTECAT ÎN PLANURILE DV. DESCOPERIREA E ÎNSĂ DE O IMPORTANȚĂ COVÎRȘITOARE. S-AR PUTEA CA AICI SĂ DEZLEGĂM UNA DIN TAINELE ISTORIEI ZBUCIUMATE A DACILOR.
NE BUCURĂM CĂ AVEM PRILEJUL SĂ COLABORĂM CU NIȘTE SPECIALIȘTI.
IA UITAȚI-VĂ! DE AICI ÎȘI IAU ZBORUL PORUMBEII ACEIA.
DECI I-AȚI OBSERVAT. DA, SÎNT POȘTAȘII NOȘTRI. CU AJUTORUL LOR ȚINEM LEGĂTURA CU CENTRUL ARHEOLOGIC DIN CLUJ.
NIC SE STRECOARĂ ÎN SPATELE CORTULUI.
FRUMOASĂ EXPLICAȚIE CU PORUMBEII, NIMIC DE ZIS, NUMAI CĂ N-AM S-O ÎNGHIT NEMESTECATĂ. IA SĂ VĂD EU CE-I PE AICI...
LEGENDA ZICE CĂ AICI S-AR AFLA ASCUNSĂ ZESTREA DOCHIEI.
NU ZESTREA DOCHIEI MĂ INTERESEAZĂ. EU CRED CĂ DACII AU AVUT O STATUIE A ZEULUI LOR SUPREM. UNA SINGURĂ, PE CARE O FEREAU DE PRIVIRILE STRĂINILOR. ȘI CUM NE AFLĂM ÎN „ÎMPĂRĂȚIA LUI ZAMOLXE" AM MOTIVE SĂ CRED CĂ DE APROAPE 2000 DE ANI EA SE AFLĂ AICI, ÎN PEȘTERA ASTA.
EI, COPII, ACUȘI SE ÎNSEREAZĂ ȘI TREBUIE SĂ NE INSTALĂM TABĂRA. SĂ NE ALEGEM LOCUL.
ODIHNIȚI-VĂ CÎT MAI BINE. PÎNĂ MÎINE LACUL VA SECA ȘI VOM AVEA DE LUCRU LA DEGAJAREA ALUVIUNILOR DIN INTRAREA ÎN SUBTERAN.
ȘTIU, NU-I FRUMOS CĂ LE-AM LUAT DIN DINAMITĂ. DACĂ VA FI CAZUL, O SĂ-MI CER SCUZE DAR PARIEZ O MIE LA UNUL CĂ ĂȘTIA NU-S ARHEOLOGI.
CUM SĂ NU FIE ARHEOLOGI. DOAR NE-AU ARĂTAT LEGITIMAȚIILE
ANDREI, RADU ȘI CODRUȚ PREGĂTESC CEVA.
LĂSAȚI CĂ REZOLV EU DISPUTA ASTA. NUMAI DECÎT O SĂ VEDEM CINE ARE DREPTATE.
AVEM NOROC CU CODRUȚ ȘI CU MICROFONUL ĂSTA CU PREAMPLIFICATOR CARE REACȚIONEAZĂ ȘI LA MIȘCAREA UNEI FRUNZE
RADU EXPLICĂ LUI CODRUȚ
ÎL IEI ÎN GURĂ, TE DUCI TÎRÎȘ PÎNĂ LA CORTUL ACELA ȘI-L LAȘI ACOLO, APOI TE ÎNTORCI AI ÎNȚELES?
CODRUȚ EXECUTĂ ORDINUL
BRAVO, CODRUȚ. NU M-AI FĂCUT DE RUȘINE
TE FELICIT, RADULE NU ȚI-AI PIERDUT TIMPUL DEPOMANĂ DRESÎNDU-I PE CODRUȚ ȘI HĂPĂILĂ. PUTEM ÎNCEPE ÎNREGISTRAREA, CĂ DUMNEALOR SÎNT ÎN PLINĂ DISCUȚIE.
LA DREPT VORBIND, AU SOSIT LA TIMP. O SĂ AVEM NEVOIE DE AJUTOARE LA SĂPAT. NUMAI CĂ TREBUIE SĂ FIM CU OCHII ÎN PATRU SĂ NU LE DĂM DE BĂNUIT MUCOȘILOR ĂSTORA. IAR DUPĂ CE DESCOPERIM TEZAURUL, ÎI ÎNCHIDEM ÎN PEȘTERĂ ȘI NE TOPIM.
EI, V-AM SPUS EU CĂ ĂȘTIA NU-S ARHEOLOGI?!
VA URMA

RĂSPUN
SCRISORILOR VOAST
LITERARI
PO
VIRGI
TEODORESC

Czucker Ștefan — Uricani, județul Hunedoara.

Ceea ce faci d-tale nu se cheamă poezie. Texte de muzică ușoară, care și în această calitate, lasă de dorit.

Înclin să cred că surorile d-tale au apreciat just.

Simona-Maria Șerban — Constanța.

Există un cenaclu literar la Constanța condus de Marin Porumbescu, poate fi frecventat nețiîndu-se seama de vîrstă.

Pentru amănunte adresează-te redacției revistei «Tomis».

Dintre poezii mi-a reținut atenția «Frunzele». Mai trimite.

Artur Holm — Sulița — Botoșani.

Proza d-tale este interesantă. Mai mult decît atît: originală.

Cele două piese merită să vadă lumina tiparului. Îmi iau permisiunea să le recomand revistei «România literară».

George Cotigă—Iași

Demne de toată atenția. Mai trimite.

Rodica Velcea—Bujoru, județul Teleorman.

Mi-au făcut mare plăcere urările d-tale de anul nou, deși au ajuns la mine atît de tîrziu. Îți mulțumesc.

Încercările literare sînt pline de promisiuni dar n-au

mitale poetice. Continuă să scrii și mai trimite.

Laurențiu-Cezar Geambașu—București.

În privința producției dumitale nu știu ce să spun, decît poate că folclorul nu trebuie copiat, el fiind o sursă de inspirație.

Angela Stăncuț—Vadul Crișului, Bihor.

Ba, dimpotrivă, cu o părere bună, deși epitetul «poezie modernă» este exagerat. Simplifică versul care e prea încărcat și te rog ține seama că imagine poetică nu înseamnă teoreti-

bant, județu
La «seriale
la poezie te «
oarecare mă
zia «Brâncuși
versurile: «A
cuși n-a avut
cioplească c
și fier/ Ce în
s-au născut?
Anișoara
Vlădeni, jud
Să nu dăm
rii poștali. Te
citesc prima
dumitale. Îm
nu-mi sp
M.A

DE
TRE
E
ETUL
L
U

ul **Tulcea.**
» nu știu, dar
pricepi» într-o
sură. Din poe-
» mi-au plăcut
h! de ce Brân-
două vieți/ Să
opii din piatră
că nici azi nu
?» Mai trimite.
Tomniuc—
ețul Botoșani
vina pe facto-
asigur că azi
da rsurile

ta» merită laude. Mai trimite. Sînt convins că vei apăreaîn revistă.

Vasilica Popa—Brazi, județul Prahova.

Încercările dumitale sînt încununate de succes. Continuă să scrii și trimite.

Marius Petrovan—Cluj.

Desigur. Are rost să continui. Să continui cam în felul în care ai scris poezia «Eternitatea». Aștept.

Carmen Ardelean — București.

Ești în perioada de imita-

Adriana Ungureanu — Boiculești, județul Argeș.

E. Adam—Gherla, județul Cluj

Elena Albu—Dobra, județul Dîmbovița.

Aurel Crețu—Tulgheș , județul Harghita.

Rodica Stanciu—București.

Virgil Panait—Bordești, județul Vrancea, sînt rugați să mai trimită întrucît textele expediate nu sînt concludente. Textele se înscriu sub semnul posibilului. Vom vedea în viitor

Și astăzi
una din plăcerile bucureșteanului
este ca de la o
plimbare la Moși să se întoarcă la el acasă
cu o cană sau o strachină
pictate în cele mai pestrițe culori
de un meșter anonim.

La moși!

— Hai la Moși, zicea Dike.

— Hai.

— Toată noaptea le-au trecut căruțele prin oraș, am auzit roțile.

Toată noaptea au plesnit vizitiii din bice, am auzit nodurile. Crezi?

— Cred.

— Și pe înghițitorul de săbii l-am auzit, făcea gargară cu hipermanganat.

— Crezi?

— Cred.

— Era în căruța numărul paisprezece, căruța albastră cu coviltir auriu.

— Crezi?

— Cred.

Dike era blondă și cîrnă și ținea în echilibru orice păsărică pe nas.

— Hai la Moși, zicea Dike.

— Hai.

— Să-i ducem de mîncare lui Stroșnaidăr dacă nu cade de pe sîrmă și s-o parfumăm pe Zanzibar.

— Hai.

— S-o vedem pe femeia șarpe și să ne jucăm cu pitici.

— Hai.

— Și să-i hrănesc poneii cu mîna mea. Și un cocoș roșu de zahăr, pe urmă, atît.

— Hai.

Dike era slabă și știrbă și avea o inimă de turtă dulce cu oglindă la mijloc și cu zbanțuri albe, pe margini, de cataflanț. Dar Dike e doamnă, acum, coafată, poartă volane, geantă cu toarte și combinezon.

Acum mă cheamă Boby, la Moși, vecina mea.

— Mergi la dirtrac? strigă la telefon.

— Merg.

— Au motoare în patru timpi, volan pe stînga și accelerație la picior. Mergi?

— Merg.

— Închiriază ochelari de viteză și caschete de cascador. Mergi?

— Merg.

Boby e tunsă și nu se dezbracă de pantaloni.

— La carting mergi?

— Merg.

— Toate prototipurile sînt sport, cu cauciucuri expres Michelin. Mergi?

— Merg.

— Încăpem amîndouă fiindcă și tu ești slabă și ai curaj. Mergi?

— Merg.

— Și pe urmă în avioane, fiindcă au carlingă, în regulă, și instalație de radar. Și la zidul morții, pe urmă, fiindcă tipul mă fascinează ca un fachir. Cred că e Yoga. Și un pistol cu capse, pe urmă, atît. Mergi?

— Merg.

Boby e slabă și știrbă, vrea să plece în Texas, să joace într-un film cu cowboy. Dar fiindcă deocamdată merge la grădiniță, desenează ascuțit pe hîrtie la ce se gîndește, iscălește în dreapta paginii cu litere de tipar și strigă la telefon din toate puterile.

— Mergi la Moși, Sânziana?

— Merg.

— Păi, echiparea urgent, atuncea, cucoană, că e rost de viteză, de înălțime și de distracție. Mergi?

— Merg.

SÂNZIANA POP

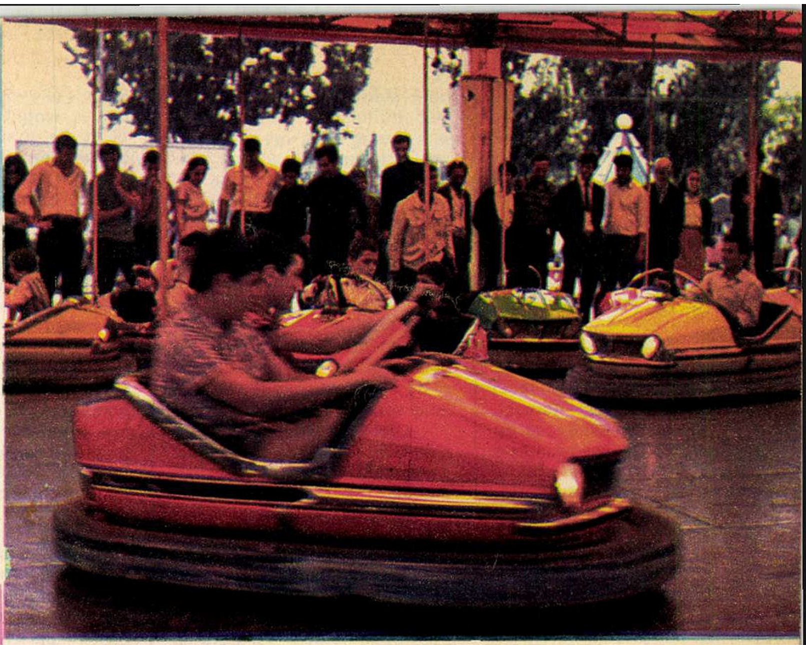

E rost de viteză... ▲

Dacă ochești, grațioasa dansatoare se va apleca întîi la dreapta și apoi la stînga, veselul toboșar va bate toba, iar trîmbițașul își va suna alămurile... Dar toate acestea, numai dacă ai ținta sigură. ▼

LMOȘILOR

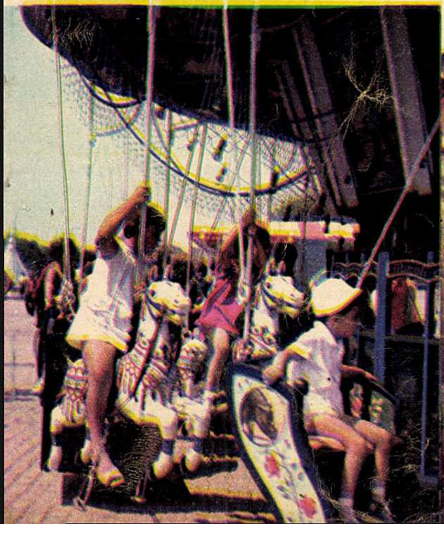

Zidul morții nu e nici pe departe înspăimîntător precum îl arată numele. Un motociclist foarte stăpîn pe reflexele sale, îl escaladează fără nici un fel de teamă.

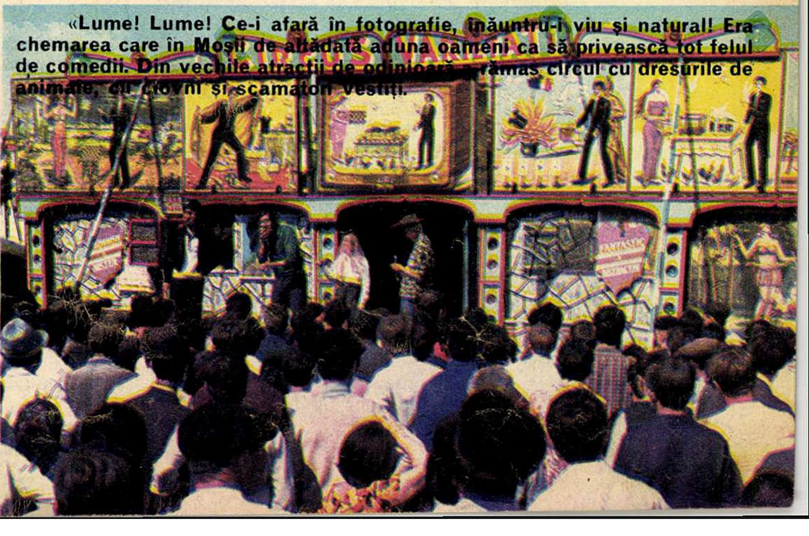

«Lume! Lume! Ce-i afară în fotografie, înăuntru-i viu și natural! Era chemarea care în Moșii de altădată aduna oameni ca să privească tot felul de comedii. Din vechile atracții de odinioară a rămas circul cu dresurile de animale, cu clovni și scamatori vestiți.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

O FILMARE CU BUCLUC

Întîmplarea ajunse repede la cunoștința întregii tabere, și pentru că acolo unde e multă lume nu se mai pune mare preț pe etichetă, se amuzau cu toți copios, poreclindu-i pe ghinioniști «vedetele sechestrate».

Eschimosul însă era sincer necăjit.

— Știu că n-a fost drept să mă răsfăț numai eu pe ecranul televizorului, dar ce putem face? V-am așteptat, eram nervoși, nu știam ce se întîmplase cu voi, timpul trecea, așa că în cele din urmă, nea Victor mi-a făcut semn să intru în cadru! A trebuit să-mi asum singur răspunderea!

— Săracul, și ce răspundere grea! bombăni Marius. Poate vrei să-ți plîngem de milă?

Adevăratul vinovat, Prințesă, cel din pricina căruia se petrecuse totul, nu părea distrus de regrete:

— Eu v-am spus că instalez un sistem de securitate, **m-ați văzut** umblînd cu traista de scule prin cameră, dar n-ați vrut să credeți că e vorba de ceva serios! Acum, cel puțin, sînteți convinși de virtuțile mele tehnice!

De fapt, numai Marius era realmente supărat. Fred mai apăruse de vreo două ori la televiziune, cu ocazia unor transmisii sportive, iar pe Palaghiță treaba asta nici nu-l interesa. Marius, în schimb, nu știa cum să se mai ascundă de Magda, eșecul îl făcea să se simtă ridicol, neînsemnat. La asta se mai adăuga și sentimentul stînjenitor al prezenței lui Tiberică Adamescu, față de care Magda — credea Marius — nu putea să fie indiferentă.

— Măi, Tiberică — îl luă el pe departe — cum mai merg cercetările tale arheologice, progresezi, progresezi?

— A, nu ți-am spus — izbucni Tiberică, bucuros că e invitat pe tărîmul drag inimii lui — șaua aia a mea din secolul 16, e vorba să fie expusă la muzeu! Mi s-a cerut să redactez o notă pentru catalogul care se tipărește în patru limbi!

— Ce vorbești, bravo! se entuziasmă cu fățărnicie Marius. Cînd pleci, la prînz sau diseară? Te conduc la gară.

— Stai, n-am spus că plec așa de repede!

— Păi, credeam că de vreme ce ai atîtea treburi științifice...

— Da, însă îmi place și aici! mărturisi cu ochi senini Tiberică. Știi, m-am cam săturat de cioburi și tinichele. Simt că mă atrag activitățile dinamice cu efect imediat...

— Ia stai, oprește-te! bombăni Marius. Îmi ții o lecție? Nehotărîtule! Te schimbi de la o zi la alta! Tu ai vocație de savant, trebuie să te întorci imediat la masa ta de lucru, hai să-ți iei bilet de tren! Mai tîrziu, cînd ai să fii o somitate intelectuală, o să-mi mulțumești că am intervenit la timp!

— Nu plec nicăieri! strigă radios Tiberică. Ești bun, ai un suflet nobil, n-o să uit asta, dar deocamdată rămîn aici. Poate găsesc și eu ceva de făcut, nu m-aș da înapoi nici de la spălatul vaselor!

— Hm! făcu Marius, verde de ciudă. Zău? Ia vino cu mine!

În minte îi încolțise un plan diabolic: să facă totul pentru a-l ajuta pe entuziastul Tiberică să fie primit ca ajutor la bucătărie. Vreau să fiu de față cînd Magda o să-l vadă încins cu șorț și curățînd cartofi, în rînd cu femeile de la cantină!

Antrenamentele luară sfîrșit.

— Mîine filmăm, îi anunță Stanislas. Odihniți-vă, sper să fiți în formă.

Deși vestea nu avea nimic surprinzător, ea îi emoționă. Ceea ce li se păruse doar un joc ceva mai complicat urma să devină realitate. Se obișnuiseră cu toate lucrurile pe care spectatorul obișnuit nu le cunoaște, cu nesfîrșitele repetiții și modificări de decor, cu operatorii veșnic nemulțumiți de ceva, cu regizorii care strigau în megafoanele portabile, cu marele actor Y care era atît de superstițios încît nu accepta să înceapă lucrul pînă nu-și isprăvea pasența. Jaguarul însă le explicase: «Numai naivii cred că Y e superstițios. În realitate, pasențele îl ajută **să se relaxeze** în vederea filmării. Băieții aflaseră o mulțime de lucruri, se considerau adevărați lupi de platou, dar acum aveau să fie ei înșiși filmați, nu era, desigur, o noutate, dar nu-și închipuiseră că la cuvintele «mîine filmăm» aveau să se simtă deodată speriați și stîngaci ca în prima zi, cînd totul li se părea ciudat, de neînțeles.

Bîntuiți de griji, ațipiseră tîrziu, zorile îi găsiră dormind chinuiți, cu genunchii la gură și cu pumnii strînși.

— Haideți, motanilor, sus! strigă Prințesă, trecînd pe la fiecare. Vă fac cinste cu ceva bun, să vă veniți în fire!

Avea obrajii dungați de la tapiseria caleștii în care dormea. Era fericit; primise, pentru întîia oară, bani pentru munca lui. Șeful electrician, văzînd că băiatul nu încurcă lumea ci, dimpotrivă, lucrează zdravăn, îl determinase pe directorul de producție să-i aprobe, dacă nu salariu, cel puțin o îndemnizație. Lui Prințesă, care-și dorea un singur lucru, și anume să nu fie gonit acasă, aproape că nu-i venise să creadă:

— Mie? Bani? Păi se poate?!

— De ce să nu se poată, dacă muncești, răspunsese electricianul. E dreptul tău, obișnuiește-te cu ideea asta!

Mîndru și demn, Prințesă voia să sărbătorească evenimentul. Cei șase porniră spre micul bar-cofetărie-chioșc de ziare-papetărie și mărunțișuri, totul într-o mică baracă, denumită pompos «Colorado». Băură cîte o cafea cu lapte, mîncară prăjituri «diplomat» și în final, Prințesă comandă înghețată, dar nu ceru porții simple sau duble ci... un rezervor întreg! Barmanul le întinse nu prea uimit — văzuse multe în viața lui, și nu cu înghețată — recipientul de aluminiu, cilindric, rece, acoperit de brumă. În fața acestei generozități, prietenii lui Prințesă amețiră de admirație și-și înfipseră adînc lingurițele în omătul dulce, vanilat. Se înfruptau în tăcere, cu solemnitate, respectînd bucuria lui Prințesă care poza în amfitrion. Dar era multă înghețată, prea multă...

— Eu nu mai pot, zise într-un tîrziu Marius, și duse politicos palma la gură, pentru a pune surdină unui anumit zgomot.

— Nici eu, spuse mirat Palaghiță, care nu crezuse pînă atunci că avea să se sature vreodată de înghețată.

— Vă rog să nu mă jigniți! le puse Prințesă în vedere. Nu vedeți? Abia am mîncat jumătate! Ce fel de bărbați sîntem?!

Bărbații oftară adînc și începură din nou să lucreze cu lingurițele, deși acum minunea cea dulce li se părea mai degrabă un blestem lipicios și sălciu. Tocmai bine, cînd zăriră fundul vasului, apăru în goană Stanislas:

— Acum v-ați găsit să chefuiți?! La lucru!

Se ridicară, simțindu-și cu mirare stomacurile cam grele, și porniră. La locul stabilit, se forma convoiul. Operatorii își ocupau locurile în mașini și în elicoptere. Alții urmau să filmeze călări și chiar pedeștri. Lîngă trăsura în care se afla tezaurul, așteptau Garoafă și ceilalți cai ai băieților.

— Haideți, îi zori Victor Roman. Să nu se înnoreze.

Deodată, Eschimosul se schimbă la față.

— Pot să lipsesc un minut?

— Acum? De ce?

— Mă duc pînă colea... mă doare burta!

Și deodată o rupse la fugă, spre un șir de cabine spoite cu var, a căror destinație e lesne de înțeles! Aproape imediat îl urmă, fără a-și mai cere voie, Palaghiță. Regizorul șopti ceva, numai de el auzit... Cînd se întoarseră cei doi, cerură voie Marius și Fred... Pe urmă, avu loc un du-te vino, stupefiant. Abia veneau că... plecau din nou, în goană, spre acel șir de cabine! Filmarea nu putea începe. Enorma cantitate de înghețată își făcea efectul...

În numărul viitor:
MARIUS AȘTEAPTĂ
O PALMĂ...

Pliniu cel Bătrîn, istoric roman, relatează într-una din scrierile sale o întîmplare ciudată: cică un băiețandru dintr-un oraș de pe țărmurile Mării Egee s-a împrietenit cu un pui de delfin. Ei se jucau împreună, înotînd și cînd băiatul obosea, delfinul îl lua pe spatele său purtîndu-l spre mal. Ba uneori îl ducea astfel, străbătînd drum lung pînă la o insulă cu nisip alb și scoici cu cochilii multicolore unde băiatului îi plăcea să se joace.

Un basm fermecător ca multe altele din bogata mitologie a antichității? Așa s-a crezut multă vreme. Pînă în pragul secolului nostru, cînd în porturile lumii o seamă de marinari englezi, olandezi, francezi și americani au început să povestească despre isprăvile unui pilot fără seamăn: Pelorus-Jack. Acesta a salvat numeroase nave ce călătoreau prin primejdioasa strîmtoare Pelorus din apele Noii Zeelande, zonă în care se aflau numeroase clonțuri submarine, stînci ascuțite ce urcă pînă aproape de fața apei, rămînînd totuși invizibile navigatorilor neștiutori de existența lor.

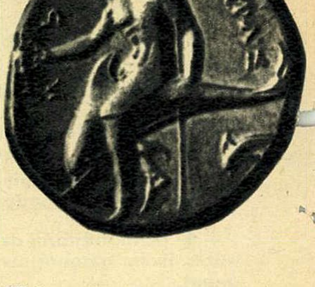

Efigia unui delfin pe o monedă grecească de acum 2300 de ani.

ENIGMELE TERREI
ENIGMELE CUNOAȘTERII

OM

Pelorus Jack pilota cu o extraordinară siguranță vasele, trecîndu-le cu bine dincolo de capcanele nevăzute de sub ape. Ce legătură au aceste întîmplări cu eroul povestirilor lui Pliniu? O legătură directă, pe cît de surprinzătoare pe atît de interesantă. Pelorus Jack pilotul, era în fapt *un delfin. De cîte ori întîlnea un vas la intrarea în strîmtoare, el începea să facă salturi uimitoare și tumbe, reținînd atenția marinarilor. Apoi înota înaintea vasului ocolind stîncile periculoase. El a «pilotat« astfel sute de vase, vreme de 32 de ani — cam din 1880 pînă în 1912, cînd a dispărut. Această extraordinară activitate a pilotului Jack ne face să dăm crezare istorisirilor lui Pliniu și să înțelegem mai bine de ce acestui inteligent cetaceu i se spunea delfin în graiul contemporanilor lui Pliniu, în limba greacă* **delphos** *înseamnă prieten, termen nespus de potrivit pentru a caracteriza delfinul.*

Cazul lui Pelorus-Jack nu este izolat. Se cunosc numeroase alte întîmplări asemănătoare. În urmă cu vreo cincisprezece ani, de pildă, a apărut tot în apele ce scaldă țărmul Noii Zeelande, cam în dreptul satului Opononi, un delfin care curînd a devenit prietenul și tovarășul de joacă al copiilor din localitate. Jucăușul cetaceu a devenit un erou al telespectatorilor de la posturile de televiziune din Noua Zeelandă și Australia și totodată principalul obiectiv al turiștilor veniți de pretutindeni să admire evoluțiile delfinului Opo — cum a fost denumit — în tovărășia micilor săi prieteni din satul Opononi. Un accident — ciocnirea de elicea unei nave — a pus capăt vieții acestui minunat delfin care a dovedit că îl bucura apropierea oamenilor. Oamenii nu l-au uitat: în parcul din Opononi a fost înălțat un monument în amintirea lui Opo — prietenul copiilor.

UN DICȚIONAR NEOBIȘNUIT

Viața delfinilor, tendința lor de a se apropia de oameni, a stimulat în ultimul timp interesul savanților; biologi, zoologi și electroniști își conjugă de 15 ani eforturile pentru a dezlega o serie de probleme ce le ridică studiul acestor originale cetacee.

Una din aceste probleme o constituie mijloacele cu care își comunică delfinii o serie de «informații».

Biologul american, John C. Lilly, într-o lucrare ce a stîrnit un mare interes în cercurile științifice «Omul și delfinul» arată că semnalele emise de aceste mamifere marine sînt numeroase și diferențiate după ceea ce exprimă fiecare în parte: alarmă, satisfacție, apelul altor delfini etc. Unele semnale amintesc de țipătul păsărilor, altele se aseamănă unor șuierături, măcăieli sau sforăituri.

Cu ajutorul unui aparat foarte sensibil, un hidrofon, s-a constatat că delfinii — prin intermediul unei membrane speciale — pot emite sunete cu o gamă de vibrații ce pot atinge 200 000 cicli, cu 185 000 mai mult decît poate percepe urechea omului. Aceste semnale emise de delfini — sem-

UL ȘI MAI CINE?

nale ce nu pot fi auzite de om — ultrasunetele — se reflectă de corpurile întîlnite în cale: stînci, vegetație deasă, oameni sau alte viețuitoare. Semnalele reflectate îngăduie delfinului să aprecieze cu mare exactitate locul unde se găsește obiectul detectat și astfel poate înota în siguranță, fără a se lovi de vreun obstacol, chiar în ape tulburate de nămoluri stîrnite, ori de către «cerneala» unei sepii.

Cu ajutorul unei mașini electronice de calcul au fost înregistrate de John C. Lilly sunetele emise de delfinii aflați în bazinul circului marin din Florida. Savantul american a căutat să afle ce semnificație are fiecare dintre ele, urmărind ca însușindu-și «codul» să întocmească un mic dicționar de semnale pe baza cărora să încerce stabilirea unor comunicații între delfin și om. Cercetătorul american afirmă că acești «intelectuali ai mărilor» caută să reducă vibrațiile sunetelor pentru a găsi o lungime de undă comună ce va putea fi percepută de urechea omului. El își încheie una din expunerile sale cu cuvintele: «Am convingerea că înarmîndu-se cu răbdarea și pregătirea necesară, îi vom putea învăța pe delfini să înțeleagă cîte ceva din vorbirea noastră și e posibil ca după cîțiva ani de muncă susținută, delfinii să înceapă într-adevăr să vorbească într-un mod primitiv»

Delfinii suferă cu răbdare experiențele întreprinse cu ei. Se lasă chiar legați la ochi — măsura luată de cercetători pentru ca mamiferele să se orienteze astfel numai după sunet. Dresarea rapidă a delfinilor se explică prin dezvoltarea superioară a sistemului lor nervos. Nici chiar maimuțele nu sînt capabile să-și însușească atît de repede deprinderile ca un delfin. Pentru a învăța un nou semnal este suficient să-l repeți cetaceului de 2—3 ori. Delfinii mănîncă din mîna dresorului, sar prin inele, joacă baschet cu destulă precizie, sună clopoțelul și chiar dau... concerte.

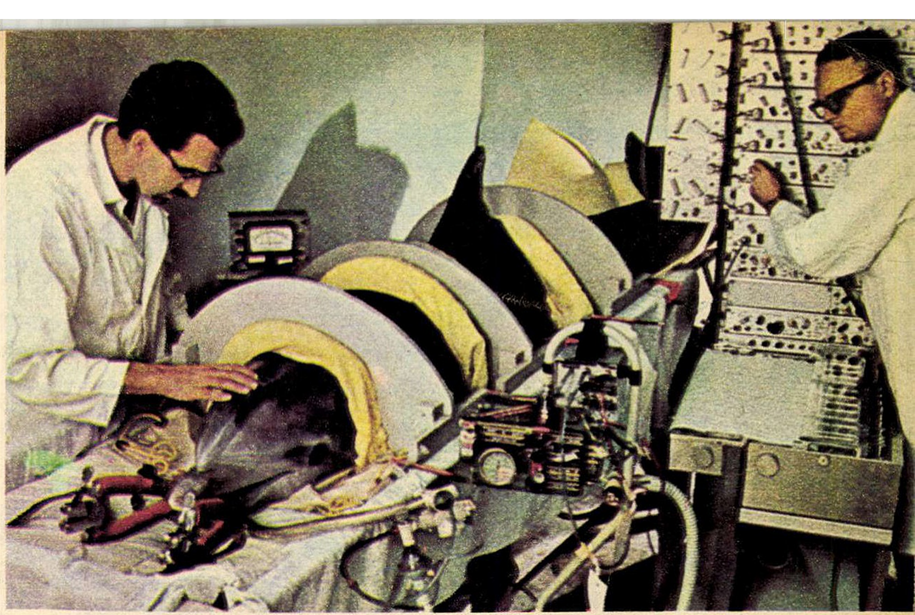
Doctorul Lilly în laboratorul său de la Miami supune delfinul Boby la diferite experiențe. Pe o diagramă se înregistrează activitatea inimii și a mușchilor.

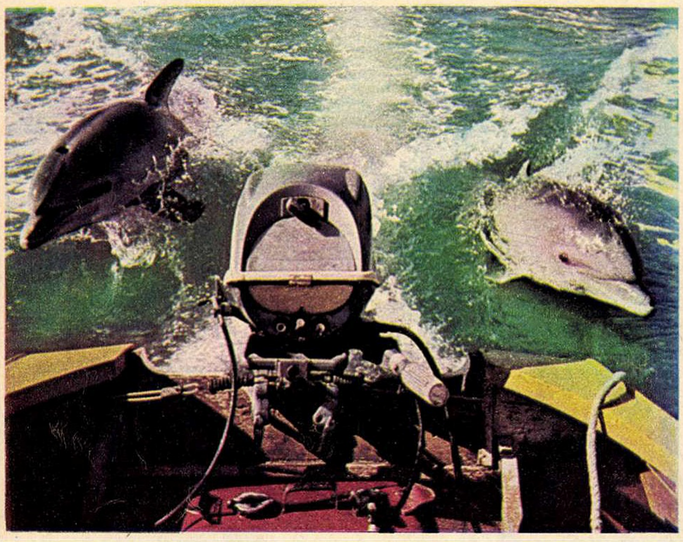
Delfinii Dinah și Dolly din Florida au remarcabile aptitudini de a repera sunetele emise de un dispozitiv acustic.

DELFINII, MÎINE...

Cel mai bun prieten și colaborator al lui Ichtyandru, eroul romanului științifico-fantastic «Omul amfibie» al scriitorului sovietic Alexandr Beleaev este un delfin. Astăzi omul este pe cale de a se înțelege prin viu grai cu acest jucăuș mamifer. O colaborare fructuoasă între om și delfin a început acum cinci ani, cînd delfinul Tuffy a făcut parte din echipajul laboratorului submarin «Sealab», care a cercetat platforma continentală ce se întinde de-a lungul țărmului apusean al Oceanului Atlantic. Delfinul Tuffy a păzit ca un cîine credincios personalul științific din locuințe subacvatice «Sealab 2» și în special pe omenii-broască, ferindu-i de atacurile rechinilor. De asemenea, Tuffy a transportat cabluri și a servit drept ștafetă între oamenii situați la 60 m adîncime sub apă și cei aflați pe țărm.

Este posibil — susțin unii cercetători — ca în viitor tovarășul de drum al omului spre adîncurile oceanului, delfinul să devină un «explorator». Purtînd atașate aparate sensibile el va putea executa măsurători oceanografice, va ajuta pe cartografi la întocmirea hărților și va detecta epavele situate pe fundul oceanului pînă la o adîncime de 1000—1200 m. Delfinul, într-un viitor apropiat, va păzi fermele subacvatice și va îndeplini servicii în preajma șantierelor și porturilor.

AUREL LECCA

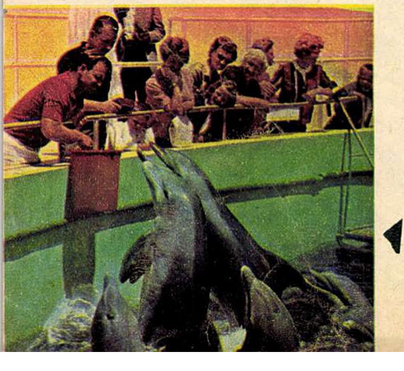
La acvariumul din Florida fiecare delfin este hrănit de 5 ori pe zi cu cîte 2 kg de pește, la fiecare masă.

Stadionul Marienland de pe coasta Oceanului Pacific, unde zilnic delfinii dau reprezentații de baschet.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE: **PROFESORUL HAYES, VESTITUL ENDOCRINOLOG, ÎMPREUNĂ CU FIICA ŞI ASISTENTUL SĂU, DISPAR ÎN JUNGLA AMAZONULUI. NIELS, BERNARD ŞI VAL DAMIAN, TINERII EXPLORATORI PORNIŢI ÎN CĂUTAREA LOR, CAD ÎN MÎINELE UNOR BANDIŢI.**

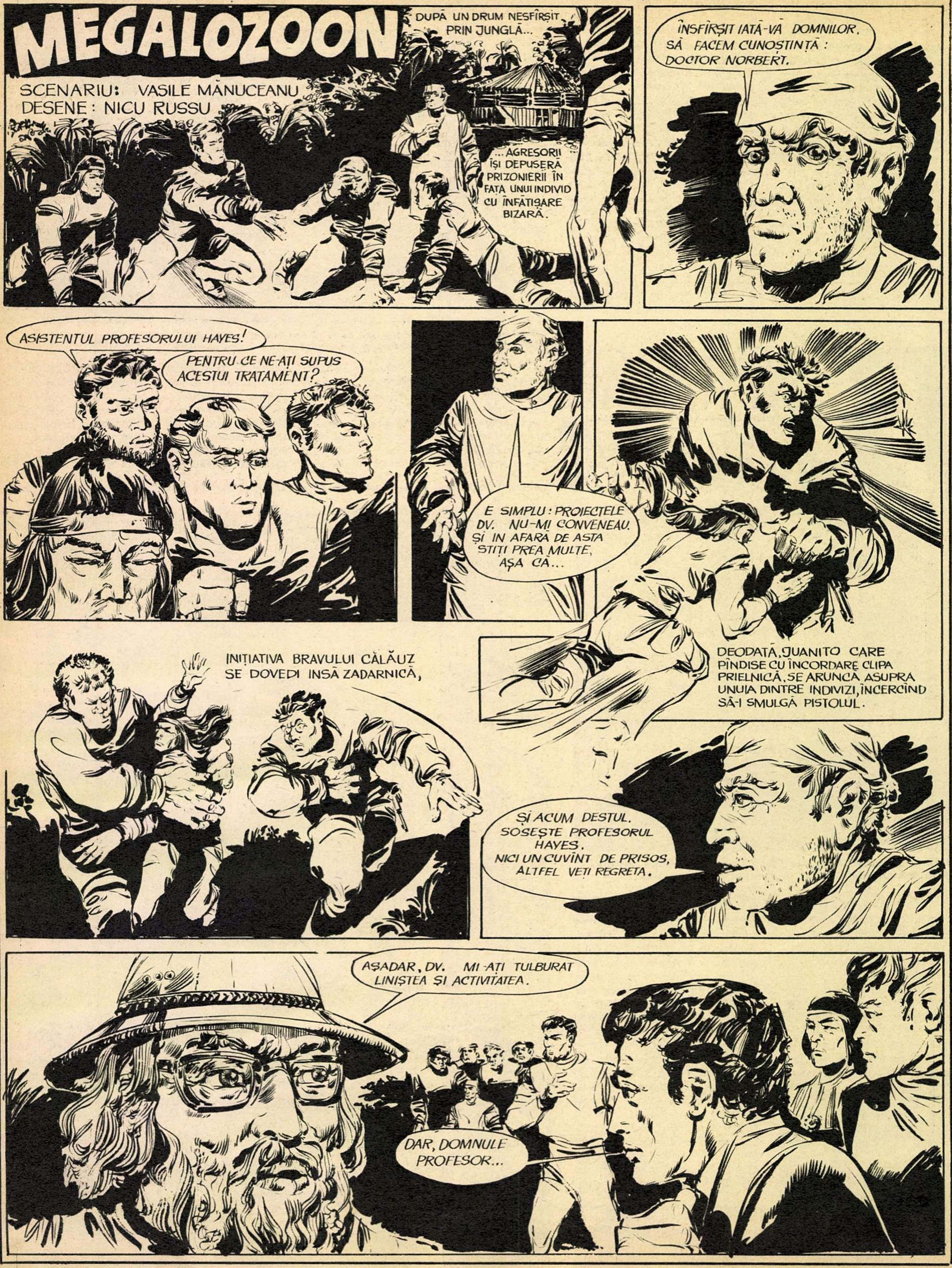
MEGALOZOON
SCENARIU: VASILE MĂNUCEANU
DESENE: NICU RUSSU
DUPĂ UN DRUM NESFÎRŞIT PRIN JUNGLĂ...
...AGRESORII ÎŞI DEPUSERĂ PRIZONIERII ÎN FAŢA UNUI INDIVID CU ÎNFĂŢIŞARE BIZARĂ.
ÎNSFÎRŞIT IATĂ-VĂ DOMNILOR, SĂ FACEM CUNOŞTINŢĂ: DOCTOR NORBERT.
ASISTENTUL PROFESORULUI HAYES!
PENTRU CE NE-AŢI SUPUS ACESTUI TRATAMENT?
E SIMPLU: PROIECTELE DV. NU-MI CONVENEAU. ŞI ÎN AFARĂ DE ASTA ŞTIŢI PREA MULTE, AŞA CĂ...
DEODATĂ, JUANITO CARE PÎNDISE CU ÎNCORDARE CLIPA PRIELNICĂ, SE ARUNCĂ ASUPRA UNUIA DINTRE INDIVIZI, ÎNCERCÎND SĂ-I SMULGĂ PISTOLUL.
INIŢIATIVA BRAVULUI CĂLĂUZ SE DOVEDI ÎNSĂ ZADARNICĂ,
ŞI ACUM DESTUL. SOSEŞTE PROFESORUL HAYES. NICI UN CUVÎNT DE PRISOS, ALTFEL VEŢI REGRETA.
AŞADAR, DV. MI-AŢI TULBURAT LINIŞTEA ŞI ACTIVITATEA.
DAR, DOMNULE PROFESOR...

(Va urma)

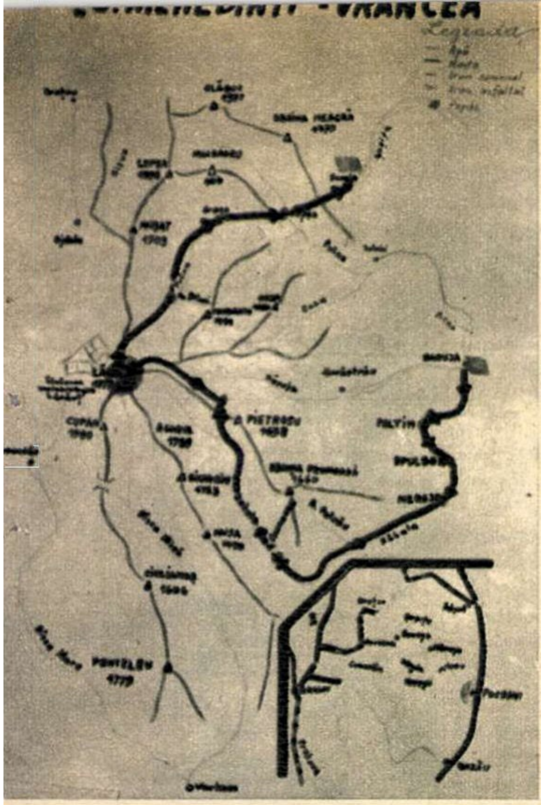

EXCZ 1970

TRANSMITE

Vă vin oaspeţi, MUNŢILOR!...

Ehei, munţilor — cărunţilor! Dacă aţi şti voi ce vă aşteaptă! Şi pentru că nu ştiţi, să vă spun eu: de-acum nu veţi mai avea nici un fel de secret pentru noi.

Cum am ajuns la această concluzie? Destul de simplu. Am în faţă cele 97 itinerarii ale celor 97 echipaje înscrise în actuala ediţie a «Expediţiilor Cutezătorii». Şi, tot uitîndu-mă la ele, urmărindu-le cu privirea, mi-a venit o idee cam năstruşnică, pe care numaidecît am tradus-o în fapt: am luat harta patriei şi am trecut pe ea, cu o culoare distinctă, toate itinerariile. Şi ceea ce am presupus, s-a adeverit: de la Dunăre şi pînă la graniţa de nord, traseele expediţionarilor vă acoperă în totalitate, în lung şi-n lat, deopotrivă. Aşa că nu va rămîne necălcată aproape nici o vale, nu va rămîne neescaladat nici un vîrf, nu va rămîne nevăzută şi neadmirată nici una din frumuseţile voastre.

Dar, mai ales, nu va rămîne necunoscută nici una dintre tainele pe care încă le mai ascundeţi. Ca să vă conving, n-am să vă dau decît un singur exemplu. Iată, cei zece membri ai echipajului «Bega 1» de la Liceul nr. 4 din Timişoara vă vor străbate între 2 şi 27 august de la Sîngiorz-Băi pînă la Gheorghieni, trecînd pe la Borşa, Prislop, Vatra Dornei, Broşteni, Borca, Ceahlău şi Bicaz. Şi, în cele 22 de zile vă vor cerceta pe tot parcursul din următoarele puncte de vedere (să vedeţi cîte sînt!): morfologic, geomorfologic, meteorologic, hidrografic, etnografic, folcloric, geologic, botanic, zoologic, istoric şi arheologic. Şi gîndiţi-vă că acesta nu-i decît un echipaj, şi că mai sînt încă 96 ca el, care şi-au propus (şi vor realiza, categoric) aproximativ aceleaşi lucruri.

Aşadar, munţilor — cărunţilor, să nu ziceţi că nu v-am spus ce vă aşteaptă. Sper însă că vestea aceasta nu v-a supărat, că v-am făcut o bucurie anunţîndu-vă că veţi avea asemenea oaspeţi. Şi cum vă ştiu gazde bune, sînt convins că-i veţi primi şi-i veţi trata pe expediţionari aşa cum se cuvine: cu linişte şi aer curat, cu apă rece şi umbră de brazi, cu aroma miilor voastre de plante şi flori, cu zmeură, mure şi afine, cu concertele neîntrecutelor noastre cîntătoare, cu frumuseţi pe care nu le vor mai uita şi la care se vor reîntoarce apoi mereu, mereu...

C.D.

SALONUL AUTOMOBILISTIC

304... 403... 404... 204... iată indicative
firma Peugeot. (Cînd, acum cîţiva ani, N.S
rotativ, a anunţat-o sub denumirea «204»
încă modelul său cu acest indicativ, a dat
că denumirea modelelor prin tre
pentru turismele sale şi
sul!). Cînd a apă
sc, denumir

ANCORA

PREGĂTINDU-SE SĂ RIDICE... ANCORA

Pionierul Vasile Caburgan, corespondent special al revistei noastre și membru al
hipajului «Ancora» de la Școala generală nr. 11 din Galați, ne-a trimis această veste...
strată despre interesantele pregătiri desfășurate de colegii lui înainte de a porni pe
ările munților.

1. În ceea ce privește montarea corturilor, am devenit specialiști. Dar numai
pă ce le-am înălțat și le-am desfăcut de... 99 de ori!

2. Iar acum, urmează partea cea mai... delicioasă: aprinderea focului și pregă-
ea mîncării. Singurul lucru care ne deranjează e fumul. Dar o să ne obișnuim și
el.

3. Gata. Antrenamentul s-a sfîrșit. Totuși nu plecăm spre casă. E așa de frumos
i, în compania mingii! Dar cît de frumos va fi în munți! Cred că vă puteți închipui.

* * *

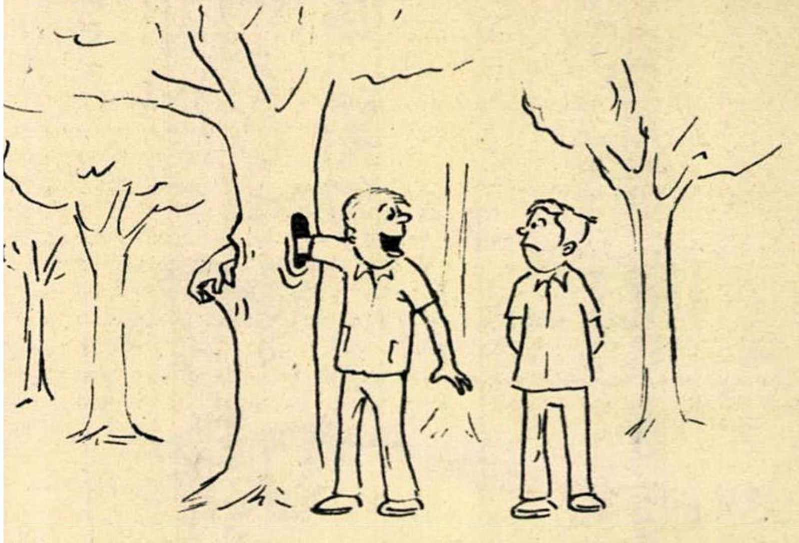

CRED CĂ AM PUS MÎNA PE EA ...

DESEN LUCA IONEL

le tipice cu care își definește gama
.U. a scos prima sa mașină cu motor
. Și, cu toate că Peugeot nu lansase
în judecată firma vest-germană sus-
i cifre, la mijloc fiind totdeauna un
constituie un fel de «marcă depusă».
rut un model de lux, în partea superi-
ea de «504». În fotografie vă prezen-
tăm varianta coupé, desenată în
le carosieri
are 1796

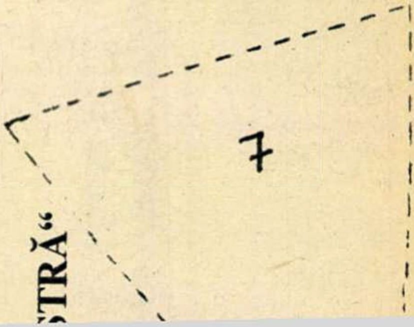

VENTURILE COLEGULUI

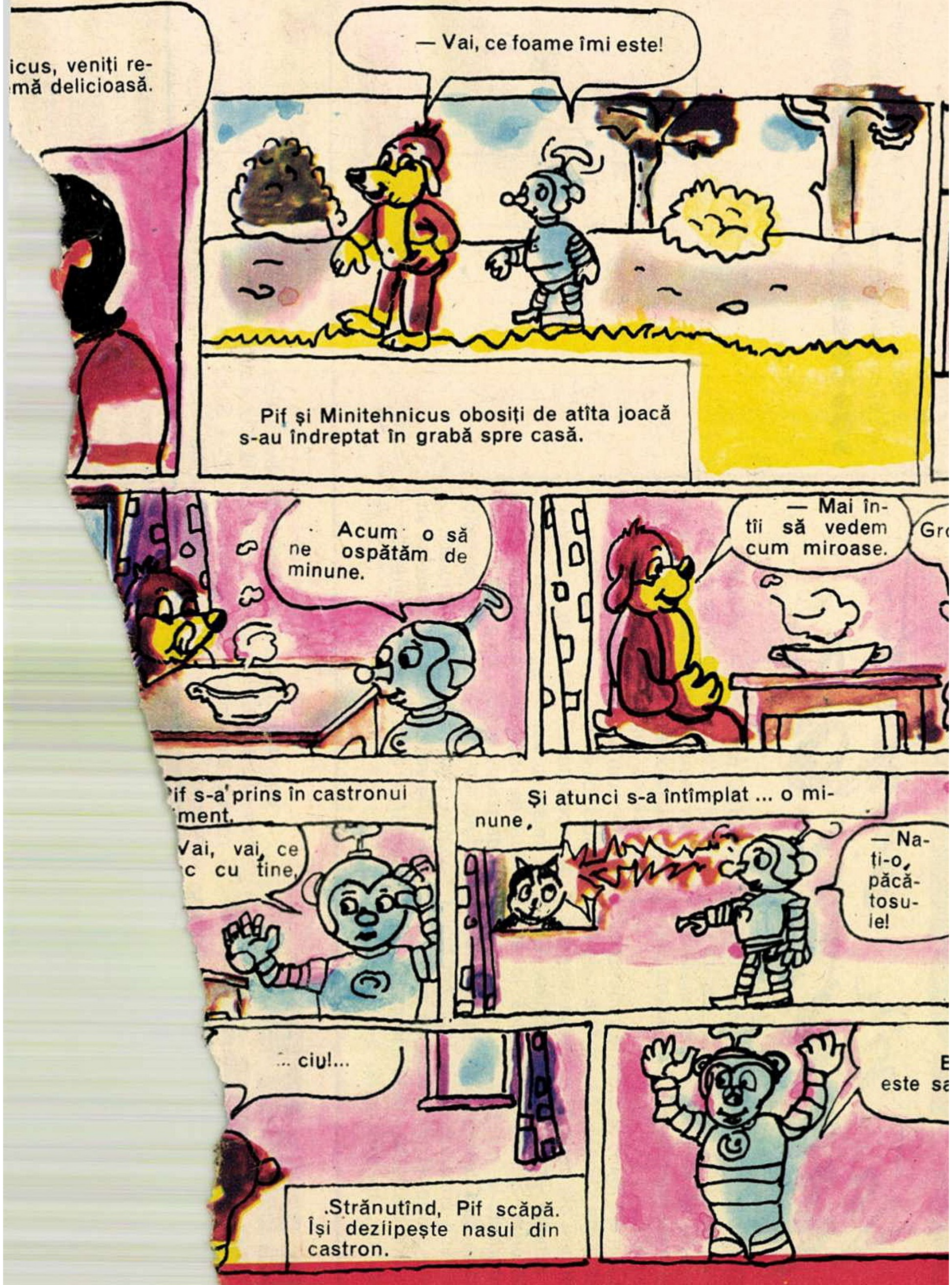
icus, veniți re-
mă delicioasă.
— Vai, ce foame îmi este!
Pif și Minitehnicus obosiți de atîta joacă s-au îndreptat în grabă spre casă.
Acum o să ne ospătăm de minune.
— Mai întîi să vedem cum miroase.
Gr
Pif s-a prins în castronul
ment.
Vai, vai, ce
c cu tine,
Și atunci s-a întîmplat ... o minune,
— Na-ți-o, păcătosule!
... ciu!...
Strănutînd, Pif scăpă. Își dezlipește nasul din castron.
E
este sa

MINITEHNICUS

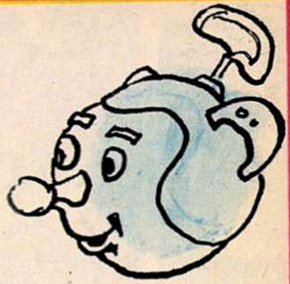

Scenariu și desene:
CSUPOR SÁNDOR,
clasa a III-a, Cluj.

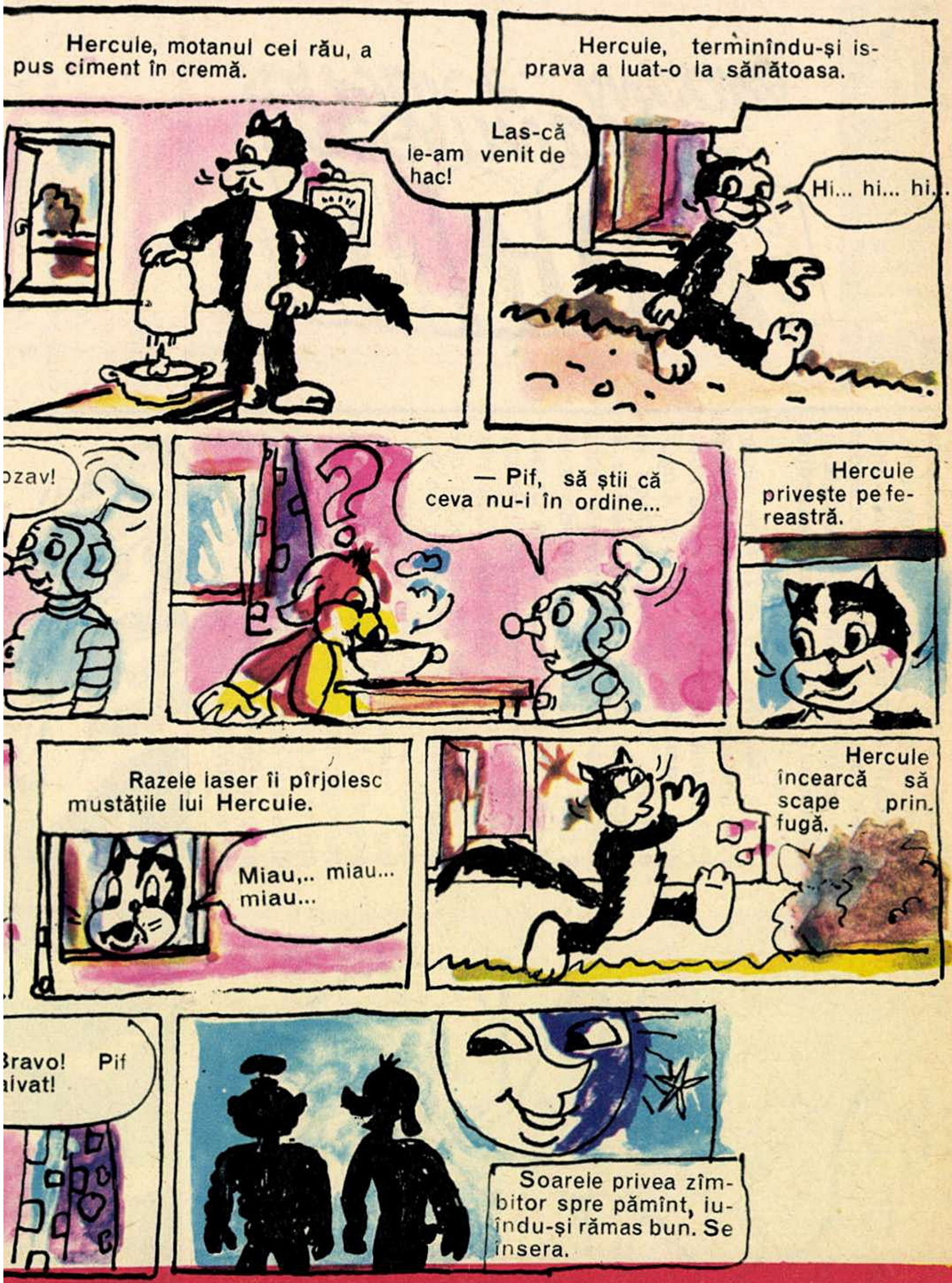
Hercule, motanul cel rău, a pus ciment în cremă.
Las-că le-am venit de hac!
Hercule, terminîndu-și isprava a luat-o la sănătoasa.
Hi... hi... hi...
ozav!
— Pif, să știi că ceva nu-i în ordine...
Hercule privește pe fereastră.
Razele laser îi pîrjolesc mustățile lui Hercule.
Miau,.. miau... miau...
Hercule încearcă să scape prin fugă.
Bravo! Pif
aivat!
Soarele privea zîmbitor spre pămînt, luîndu-și rămas bun. Se însera.

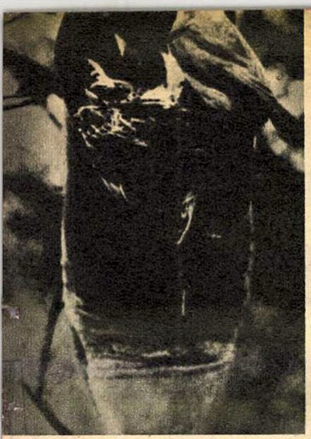

BLITZ

ATI GHICIT! ESTE UN CUIB ORIGINAL «CONSTRUIT» DE ACEASTĂ PITULICE.

AFIȘ

PENTRU SĂPTĂMÎNA ACEASTA VĂ RECOMANDĂM:

O CARTE:

«Fata de lut» de Viorica Nicoară, volum apărut în editura «Ion Creangă».

UN FILM:

«Cu dirijabilul spre Polul Nord», producție cehoslovacă, film documentar, expediția lui Umberto Nobile, reconstituită din filme de arhivă.

O EXPOZIȚIE:

EXPOZIȚIA INTERNAȚIONALĂ «MINITEHNICUS» 1970, care se va deschide la 20 iulie a.c., în localul Institutului de Arhitectură «Ion Mincu» din București.

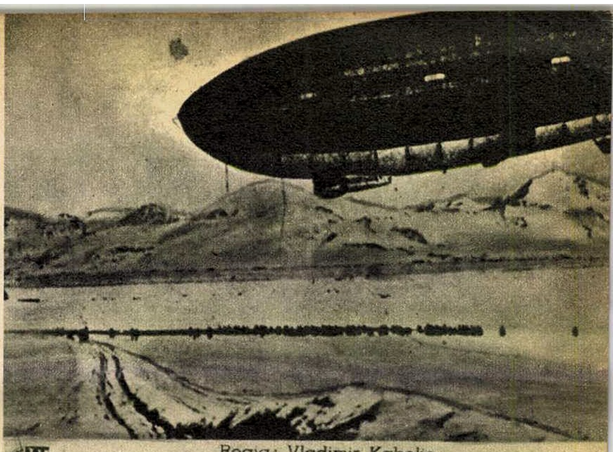

Regia: Vladimir Kabelic

CU DIRIJABILUL SPRE POLUL NORD

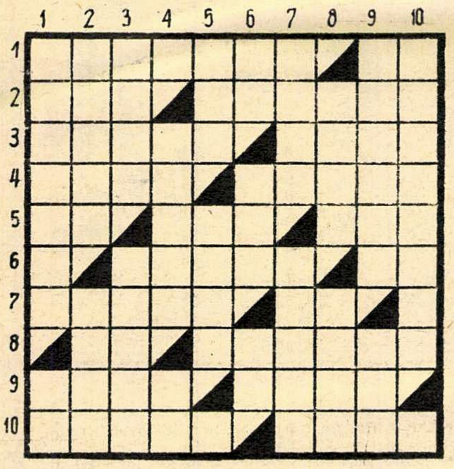

VEHICULE

ORIZONTAL: 1) Birjă. Pămînt cu apă (reg.). 2) Buturuga mică răstoarnă carul mare! Trăsură închisă. 3) Navă intrată la apă! Se ține de motocicletă. 4) Rîu în India. Gospodarii orașului. 5) Scos din apă. Pom fructifer. Barcă. 6) Trăsură în Banat. Automobil la început! 7) Pană, dar nu de mașină (pl.). Două plăci de xilofon! 8) În prăpastie! Trăsuri. 9) Trăsură încăpătoare. Din Cehia (masc. pl.). 10) Punte la prora unei nave. Oprire tematică.

VERTICAL: 1) Rapid sau accelerat (pl.). Butoi avocalic. 2) Tren special. Vehicule rustice. 3) Schimbă direcția la trenuri. Trăsură de lux. 4) Vehiculul maritim. Costel Gruia. 5) Nucă cojită! Cu gust acru. 6) Soare. Oraș în Nigeria. Toc rupt! 7) Aici există o uzină de vagoane. Abuz. 8) Moral. Navă elegantă. 9) Țara «Fiatului». Rîu în Spania. 10) Automobile mici.

DICȚIONAR: NIRA, ERI, RIO,

Prof. OCTAV DUMITRIU

TELEFONIȘTII

Se ia o sfoară lungă de 3—4 metri și se leagă cîte un mosor la fiecare capăt. La mijlocul sforii se prinde o panglicuță de control, de altă culoare. Doi «telefoniști» se așază la capetele sforii și o întind, ținînd în mînă cîte un mosor. La semnal «telefoniștii» încep să înfășoare «cablul» pe mosor, cît pot mai repede, mergînd unul după altul.

Va învinge cel care va reuși să înfășoare mai repede partea lui de sfoară, pînă la panglicuța de control.

PAGINA 5 MAGAZIN

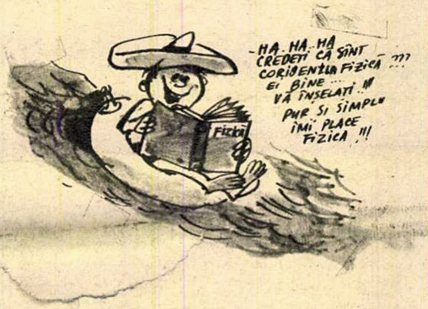
— HA. HA. HA
CREDEȚI CĂ SÎNT CORIGENT LA FIZICĂ ???
EI BINE ...
VĂ ÎNȘELAȚI !!!
PUR ȘI SIMPLU ÎMI PLACE FIZICA !!!
Fizică

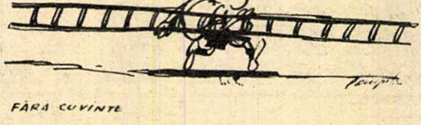

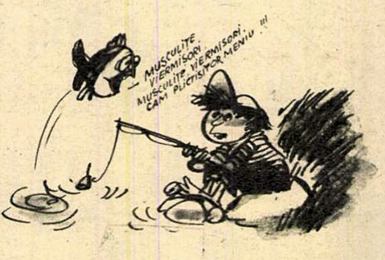
— MUSCULIȚE, VIERMIȘORI, MUSCULIȚE, VIERMIȘORI. CAM PLICTISITOR MENIU !!!

Caricaturi de **POMPILIU DUMITRESCU**

ANTENE

● Nisipurile din deșert obișnuiesc să cînte. În zori și pe înserat, ele emit niște sunete asemănătoare cu cele de orgă. Fenomenul este cunoscut de sute de ani, dar nu se cunoșteau explicațiile. Astăzi se știe că acest fenomen se produce ca urmare a compresiunii și decompresiunii cristalelor de cuarț, care intră în compoziția acestor nisipuri.

● Sticla obișnuită este mai dură decît platina, iar cremenea este mai dură decît oțelul.

● Singura țară din lume unde copiii învață să scrie cu amîndouă mîinile este Japonia.

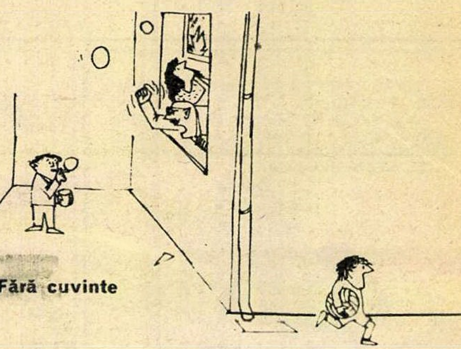

Fără cuvinte

Desen de Henri Büttner

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 16—23 iulie spicuim:

Emisiunea «100 de legende românești» **de joi, 16 iulie, ora 15,00 pe programul I prezintă scenariul «Legenda Mării Negre» de Alexandru Mitru. Pe același program, în cadrul emisiunii** «Radioexpediție pionierească» **de sîmbătă, 18 iulie, ora 14,00 veți putea urmări concursul nr. 1 al celei de a doua etape. Concurenți: județele Hunedoara, Brașov, Arad. Marți, 21 iulie aveți prilejul să audiati două emisiuni: la ora 10,30, pe programul I fonoteca pentru copii, prezintă scenariul «Frantz Liszt» de Ionel Hristea, iar la ora 15,00, în cadrul emisiunii «Caiet de lecturi particulare» puteți asculta dramatizarea «Colț Alb» după Jack London. Pentru iubitorii de știință și tehnică emisiunea** «Vreau să știu» **de miercuri, 22 iunie, pe programul I, ora 10,30 va răspunde la cîteva întrebări puse de ascultători.**

3 GLUME

Fiul telegrafiază mamei: «Am căzut la examen, pregătește-l pe tata». Răspunsul telegrafic glăsuia: «Tata-i pregătit, pregătește-te tu».

*

— Cum ați reușit, maestre, să faceți această figură minunată? — întreba odată un vizitator pe un renumit sculptor.

— Am tras-o dintr-un bloc de marmură, răspunse sculptorul.

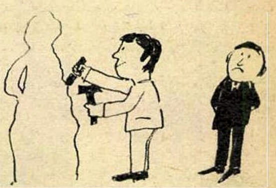

— Dar de unde ați știut că ea se află acolo?

*

Un factor poștal făcu atent odată pe cineva care a lipit pe plic o marcă în plus.

— Nu-i nici o nenorocire! — răspunse acesta.

Numai să nu meargă scrisoarea mai departe decît trebuie.

PALOȘUL NEÎNVINS

13

108

Scenariu: COSTACHE ANTON
Desene: MIHAI SANZIANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **BOIERII ÎL ÎNCREDINȚEAZĂ PE DOMN CĂ SÎNT ȘI VOR FI ALĂTURI DE EL, LA BINE ȘI LA RĂU, DEOPOTRIVĂ. ÎN ACEST TIMP ISCOADELE ADUC ȘTIREA CĂ SASHIB GERAJ, HANUL TĂTARILOR A PUSTIIT ȚINUTUL DOROHOILOR ȘI SE ÎNDREAPTĂ SPRE HÎRLĂU ȘI IAȘI.**

PETRU RAREȘ HOTĂRĂȘTE SĂ-L ATACE PE SASHIB GERAJ NUMAI CU CINCI MII DE CĂLĂREȚI, GROSUL OȘTIRII ÎN FRUNTE CU HATMANUL MIHU TREBUIND SĂ IASĂ ÎNAINTEA SULTANULUI SOLIMAN...

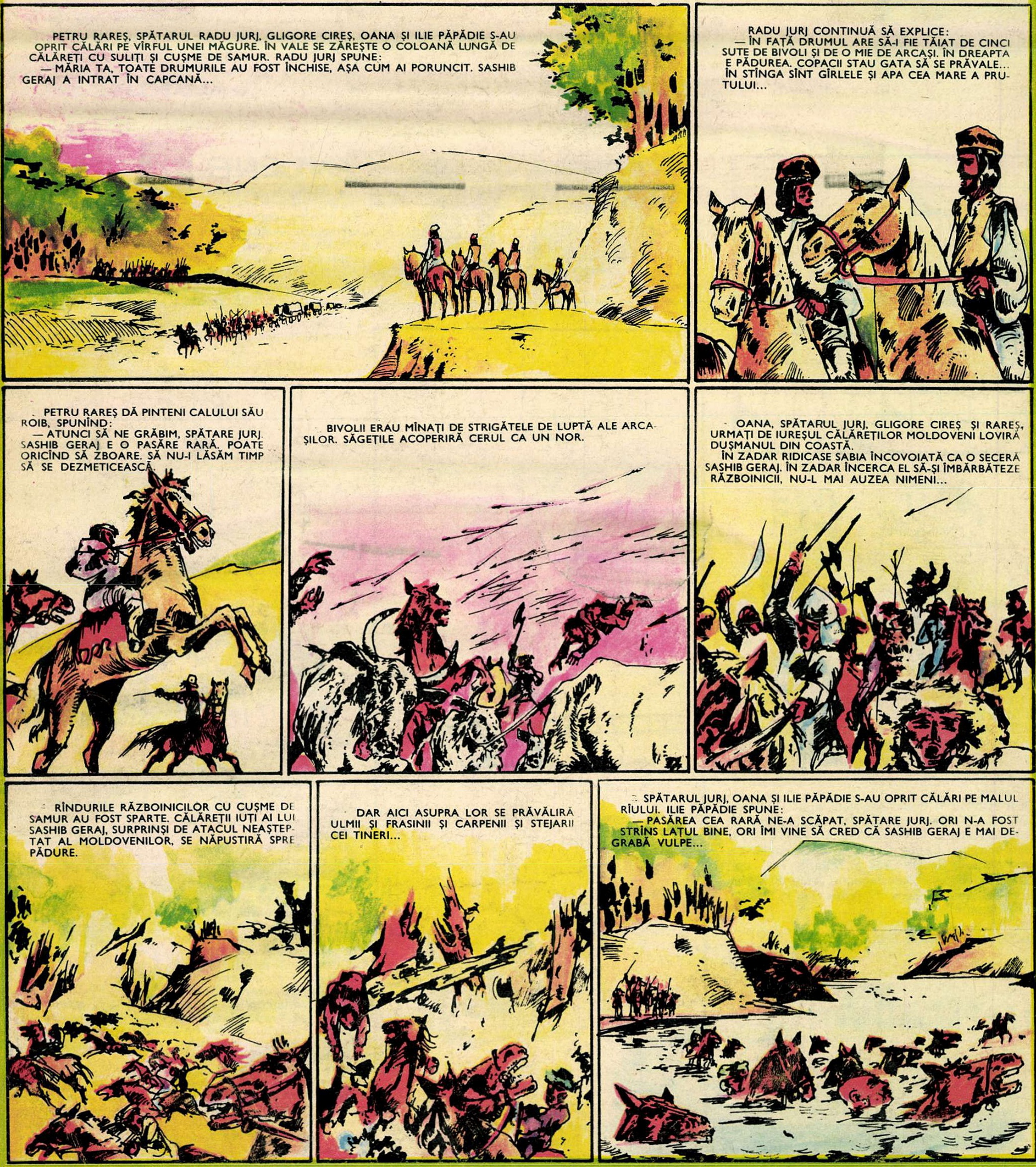

PETRU RAREȘ, SPĂTARUL RADU JURJ, GLIGORE CIREȘ, OANA ȘI ILIE PĂPĂDIE S-AU OPRIT CĂLĂRI PE VÎRFUL UNEI MĂGURE. ÎN VALE SE ZĂREȘTE O COLOANĂ LUNGĂ DE CĂLĂREȚI CU SULIȚI ȘI CUȘME DE SAMUR. RADU JURJ SPUNE:

— MĂRIA TA, TOATE DRUMURILE AU FOST ÎNCHISE, AȘA CUM AI PORUNCIT. SASHIB GERAJ A INTRAT ÎN CAPCANĂ...

RADU JURJ CONTINUĂ SĂ EXPLICE:

— ÎN FAȚĂ DRUMUL ARE SĂ-I FIE TĂIAT DE CINCI SUTE DE BIVOLI ȘI DE O MIE DE ARCAȘI. ÎN DREAPTA E PĂDUREA. COPACII STAU GATA SĂ SE PRĂVALE... ÎN STÎNGA SÎNT GÎRLELE ȘI APA CEA MARE A PRUTULUI...

PETRU RAREȘ DĂ PINTENI CALULUI SĂU ROIB, SPUNÎND:

— ATUNCI SĂ NE GRĂBIM, SPĂTARE JURJ. SASHIB GERAJ E O PASĂRE RARĂ. POATE ORICÎND SĂ ZBOARE. SĂ NU-I LĂSĂM TIMP SĂ SE DEZMETICEASCĂ.

BIVOLII ERAU MÎNAȚI DE STRIGĂTELE DE LUPTĂ ALE ARCAȘILOR. SĂGEȚILE ACOPERIRĂ CERUL CA UN NOR.

OANA, SPĂTARUL JURJ, GLIGORE CIREȘ ȘI RAREȘ, URMAȚI DE IUREȘUL CĂLĂREȚILOR MOLDOVENI LOVIRĂ DUȘMANUL DIN COASTĂ.

ÎN ZADAR RIDICASE SABIA ÎNCOVOIATĂ CA O SECERĂ SASHIB GERAJ. ÎN ZADAR ÎNCERCA EL SĂ-ȘI ÎMBĂRBĂTEZE RĂZBOINICII, NU-L MAI AUZEA NIMENI...

RÎNDURILE RĂZBOINICILOR CU CUȘME DE SAMUR AU FOST SPARTE. CĂLĂREȚII IUȚI AI LUI SASHIB GERAJ, SURPRINȘI DE ATACUL NEAȘTEPTAT AL MOLDOVENILOR, SE NĂPUSTIRĂ SPRE PĂDURE.

DAR AICI ASUPRA LOR SE PRĂVĂLIRĂ ULMII ȘI FRASINII ȘI CARPENII ȘI STEJARII CEI TINERI...

SPĂTARUL JURJ, OANA ȘI ILIE PĂPĂDIE S-AU OPRIT CĂLĂRI PE MALUL RÎULUI. ILIE PĂPĂDIE SPUNE:

— PASĂREA CEA RARĂ NE-A SCĂPAT, SPĂTARE JURJ. ORI N-A FOST STRÎNS LAȚUL BINE, ORI ÎMI VINE SĂ CRED CĂ SASHIB GERAJ E MAI DEGRABĂ VULPE...

(va urma)

Cutezătorii 29

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033